

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ฉิชา โสภณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ณิชา โสภณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

EFFECTS OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON ROLE PLAY ACTIVITIES WITH PEER
LEARNING ASSISTANT ON LEARNING ACHIEVEMENT COMMUNICATION SKILLS
AND ATTITUDE TOWARDS JAPANESE OF MATTAYOM 3 STUDENTS

NICHA SOPHON

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF EDUCATION
BURAPHA UNIVERSITY

2022

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ ฉนิชา โสภณ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....
(ดร.ปานเพชร ร่มไทร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

..... กรรมการ
(ดร.ปานเพชร ร่มไทร)

..... กรรมการ
(ดร.สมศิริ สิงห์ลพ)

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. สฎายุ ธีระวณิชตระกูล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัย
บูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63910112: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)
 คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ, การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น, เจตคติ
 ฉินา โสภณ : ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (EFFECTS OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON ROLE PLAY ACTIVITIES WITH PEER LEARNING ASSISTANT ON LEARNING ACHIEVEMENT COMMUNICATION SKILLS AND ATTITUDE TOWARDS JAPANESE OF MATTAYOM 3 STUDENTS) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ปริญญา ทองสอน, ศษ.ด., ปานเพชร ร่มไทร, ค.ด. ปี พ.ศ. 2565.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 2) เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 3) ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) 1 ห้องเรียนจำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าทดสอบที (t-test dependent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลัง

เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี

63910112: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed. (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: ROLE PLAY, PEER LEARNING ASSISTANT, LEARNING ACHIEVEMENT, COMMUNICATION SKILLS, ATTITUDE

NICHA SOPHON : EFFECTS OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON ROLE PLAY ACTIVITIES WITH PEER LEARNING ASSISTANT ON LEARNING ACHIEVEMENT COMMUNICATION SKILLS AND ATTITUDE TOWARDS JAPANESE OF MATTAYOM 3 STUDENTS. ADVISORY COMMITTEE: PARINYA THONGSORN, Ph.D., PANPETCH ROMSYE, Ph.D. 2022.

The purposes of this research were; 1) to compare learning achievement between before and after learning based on role play activities with peer learning assistant. 2) to compare communication skills of student before and after learning based on role play activities with peer learning assistant. 3) to study attitude towards in Japanese language of students though learning base on role play activities with peer learning assistant. The research samples were 29 grade 9 students at Bansuandomwithaya School during the first semester of 2022, selected by cluster random sampling. The research instrument were learning plan based on role play activities with peer learning assistant in Japanese language, Japanese communication skills test and questionnaires on attitude in Japanese language. The data was analyzed by Mean, Percentage, Standard Deviation, and t-test Dependent.

The research results were as follow:

1. The posttest mean scores of learning achievement after learning based on role play activities with peer learning assistant was significantly higher than the pre-test at the .05 level.

2. The posttest mean scores of japanese communication skills after learning based on role play activities with peer learning assistant was significantly higher than the pre-test at the .05 level.

3. Attitude towards in Japanese language of students though learning base on role play activities with peer learning assistant were at good level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือ การให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปริญญา ทองสอน อาจารย์ที่ปรึกษาหลักและ ดร. ปานเพชร ร่มไทร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้รับแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ และประสบการณ์มากมายในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต สุรัตน์เรืองชัย ประธานกรรมการสอบปากเปล่า วิทยานิพนธ์ ดร.สมศิริ สิงห์หลพ กรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ที่ได้ช่วยเสนอแนะแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิญา สมบูรณ์ ดร.สมศิริ สิงห์หลพ ผู้อำนวยการ ประพัฒน์ กังวานพนิชย์ อาจารย์รัชดาวรรณ ทองดา และอาจารย์พรพิมล ทองคำดี ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทำให้เครื่องมือในการวิจัยมีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ สถานศึกษา ผู้บริหาร คณะครู และขอบคุณนักเรียน โรงเรียน บ้านสวนอุดมวิทยาที่ให้ความอนุเคราะห์ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ทุกท่านที่ให้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่า และประโยชน์ทั้งหมดอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดามารดา ผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของข้าพเจ้า ทำให้ผู้วิจัยได้เป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จจนตราบเท่าทุกวันนี้และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีต และปัจจุบันผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ฉิชา โสภณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ท
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
กรอบแนวคิดของการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา	17
การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ	20
การเรียนรู้แบบร่วมมือ	35
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	38
การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อน ช่วยเพื่อน	45

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	46
ทักษะการสื่อสาร	56
เจตคติ	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	71
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	72
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	72
แบบแผนการวิจัย	87
การเก็บรวบรวมข้อมูล	88
การวิเคราะห์ข้อมูล	88
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	89
บทที่ 4 ผลการวิจัย	92
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	92
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	92
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	93
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	97
สรุปผลการวิจัย	98
อภิปรายผล	98
ข้อเสนอแนะ	102
บรรณานุกรม	103
ภาคผนวก	109
ภาคผนวก ก	110
ภาคผนวก ข	112

ภาคผนวก ค	118
ภาคผนวก ง	148
ประวัติย่อของผู้วิจัย	173

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด.....	16
ตารางที่ 2	สังเคราะห์รูปแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ.....	32
ตารางที่ 3	การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	45
ตารางที่ 4	การวิเคราะห์ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	73
ตารางที่ 5	ตารางแสดงการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	78
ตารางที่ 6	วิเคราะห์ความสอดคล้องของเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้.....	81
ตารางที่ 7	เกณฑ์ประเมินทักษะการสื่อสาร ด้านการพูด.....	83
ตารางที่ 8	แบบแผนการทดลองแบบ One group pretest-posttest design	87
ตารางที่ 9	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	93
ตารางที่ 10	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	94
ตารางที่ 11	คะแนนเฉลี่ยทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	94
ตารางที่ 12	ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับ.....	95
ตารางที่ 13	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1.....	119
ตารางที่ 14	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2.....	120
ตารางที่ 15	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3.....	121

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4.....122

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ 123

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 124

ตารางที่ 19 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 127

ตารางที่ 20 แสดงค่า p และ q ที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 128

ตารางที่ 21 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 130

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 132

ตารางที่ 23 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของเกณฑ์การประเมินของแบบวัด
ทักษะการสื่อสารภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 133

ตารางที่ 24 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3.....134

ตารางที่ 25 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการ
สื่อสารภาษาไทยปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 135

ตารางที่ 26 การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยปุ่น
.....138

ตารางที่ 27 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยปุ่น.....140

ตารางที่ 28 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของ
นักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยปุ่น.....141

ตารางที่ 29 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
..... 144

ตารางที่ 30 แสดงการคำนวณหาค่า t-test ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows.....	145
ตารางที่ 31 คะแนนวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	146
ตารางที่ 32 แสดงการคำนวณหาค่า t-test ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows	147

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....8

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ทำให้โลกยิ่งเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากขึ้น ควบคู่กับความสำคัญของไอซีที เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของโลกาภิวัตน์ เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ นอกจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล จะมีบทบาทสำคัญแล้ว ภาษาอื่นก็มีความสำคัญต่อการสื่อสารเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 220)

ประเทศไทยได้มีการเล็งเห็นและให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย ยิ่งไปกว่านั้นประเทศยังได้มีการจัด โครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงพื้นที่ที่ต่อยอดความสำเร็จมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern seaboard) ซึ่งได้ดำเนินการมาตลอดระยะเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมา โดยมีเป้าหมายที่จะยกระดับธุรกิจในประเทศไทย ให้กลายเป็นเขตเศรษฐกิจในระดับโลก ซึ่งในระยะแรกนั้นจะมีการยกระดับพื้นที่ในเขต 3 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา เพื่อเป็นต้นแบบในการดำเนินการเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออก ส่งผลให้มีบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออกมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, 2563) ประเทศญี่ปุ่นถือเป็นหนึ่งในประเทศที่มีการเข้ามาลงทุนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง โดยคิดเป็นสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 3.6 ของการลงทุนของประเทศญี่ปุ่นทั่วโลก แต่หากมองจากฝ่ายไทย โดยพิจารณาจาก ยอดการยื่นขอส่งเสริมการลงทุนต่อ คณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย (BOI) ประเทศญี่ปุ่นครองอันดับ 1 (คิดเป็นร้อยละ 29 ของยอดการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด ในปี พ.ศ. 2550) (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย, 2557) จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ภาษาญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทความสำคัญมากขึ้น ภาษาญี่ปุ่นจึงกลายเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมและความสนใจเป็นอย่างมาก

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุให้สถานศึกษา ออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยมีมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้เป็นขั้นปี ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่กระทรวงศึกษากำหนด โดยมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ มีความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ สามารถแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้อย่างเหมาะสม โดยครูผู้สอน ต้องสอนให้นักเรียนทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัวแล้วค่อย ๆ ขยายออกไปในลักษณะซ้ำแล้วซ้ำ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา เชื่อมโยงเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่น มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนการใช้ภาษา และทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 5)

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบัน หนึ่งในสาเหตุและปัจจัยที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา คือ สภาพแวดล้อมในสังคมไทยไม่เอื้อต่อกันให้ผู้เรียนใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนใช้ภาษาอย่างเพียงพอ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่มีความกล้า ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร รู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ยาก (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของตัวผู้เรียน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น ผู้สอนต้องจัดการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพ โดยกิจกรรมในชั้นเรียนควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาผ่านการทำกิจกรรม การให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมจะเป็นการช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง เน้นการสอนสนทนาในห้องเรียน ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เนื่องจากปัจจุบันผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวนมากไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศภาษาการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม

ก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้เกิดจากการเข้าใจและจดจำ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 167) และ Nunan (1991, p. 279) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน และในการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้

โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากประสบการณ์ในการสอนและการที่ผู้วิจัยได้สังเกตนักเรียนในชั้นเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในปีการศึกษา 2564 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีนักเรียนที่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ย 2 คิดเป็นร้อยละ 47.47 และจากการสังเกตนักเรียนในชั้นเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า นักเรียนไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ เมื่อมีกิจกรรมในชั้นเรียนที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่น นักเรียนก็จะรู้สึกกลัว ไม่กล้าและไม่มีความมั่นใจที่จะพูด ส่งผลให้ไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติของผู้เรียนคือจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนาแก้ไข

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการสอนที่ใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทและสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (ทิสนา แจมมณี, 2562, หน้า 358) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์หรือกำหนดหัวข้อเรื่องปัญหาขึ้นมาให้คล้ายกับสถานการณ์จริง แล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาท หรือแสดงบทบาทนั้นตามประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียน และจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งด้านความรู้ และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2546, หน้า 53) นอกจากนี้ (วรกมล สุนทรานนท์, 2553) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ว่า เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการสอน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูด การแสดงอารมณ์ ตามสถานการณ์ที่สมมติขึ้น หลังจากการแสดงบทบาทสมมติแล้วจะมีการอธิบายเนื้อหาตามบทบาทสมมติที่แสดง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่ได้เรียน เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ทดลองและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขเหมาะสมตามสภาพต่างๆที่เป็นจริง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติกับวิชาภาษาต่างประเทศ เช่น ผลงานวิจัยของจตุพล นามนาย (2562) ได้ทำการวิจัย

เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย พบว่า) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาท
 สมมติของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของ
 นักเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของ
 นักเรียนโรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และยังสอดคล้องกับ
 ผลการศึกษาของณัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสามารถในการพูด
 ภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดง
 บทบาทสมมติ มีผลคะแนน การพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.49 สูงกว่าเกณฑ์
 มาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาท
 สมมติ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น หลังเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .01 และ เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธี
 สอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากที่กล่าวมาข้างต้นจะแสดงให้เห็น
 ว่าการสอนโดยใช้บทบาทสมมติส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศของผู้เรียน
 สูงขึ้น

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมตินั้น ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้โดยการ
 ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยในกระบวนการทำงานร่วมกันของผู้เรียนผู้วิจัยได้นำเทคนิคการเรียนรู้
 แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมาประยุกต์ใช้ด้วย โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วย
 เพื่อนจะเป็นการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่ง
 ให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนที่เก่งกว่าหรือมี
 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติ
 (ชวลิต ชูกำแหง, 2551, หน้า 133) นอกจากนี้ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 61-63) ยังได้กล่าวไว้ว่า
 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หรือ การให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่จะช่วยให้
 ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและ
 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาด้านอื่น ๆ โดยมีความเชื่อ
 ว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบ
 นี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อ
 ความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วย
 ในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเองก็จะทำให้

นักเรียนเข้าใจในความรู้ที่ได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เช่น ไอลดคา จันท์ลอย (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญที่ระดับ 0.5 และนักเรียนมีความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อิศริยชัย นามบัณฑิต (2562) ที่ได้ทำการศึกษาร่วมกัน ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลวิจัยพบว่า เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

การเรียนการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยการจำลองสถานการณ์ ได้ฝึกภาษาและมีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและใช้ภาษาญี่ปุ่นในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น สร้างเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการทำงานเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น และส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาของตัวผู้เรียนและเพื่อนในกลุ่มให้อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน

เมื่อได้ศึกษาผลการนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติที่ใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นจากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่อง ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะนำวิธีการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น เพื่อใช้ในการพัฒนา และแก้ไขปัญหาในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน ทักษะการสื่อสาร และสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการสอนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
3. นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ขอบเขตของการวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค เพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1 อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 116 คน ซึ่งแต่ละห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนที่ความสามารถ และแต่ละห้องจะมีลักษณะที่คล้ายกัน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1 มีจำนวนนักเรียน 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยการจับฉลากเลือกห้องเรียนโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent variable) คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 ทักษะการสื่อสาร

2.2.3 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

3. ระยะเวลาดำเนินการ

ระยะเวลาที่ใช้สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที และทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน จำนวน 6 คาบ รวมระยะเวลาในการวิจัยทั้งสิ้น 18 คาบ

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ เนื้อหาวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

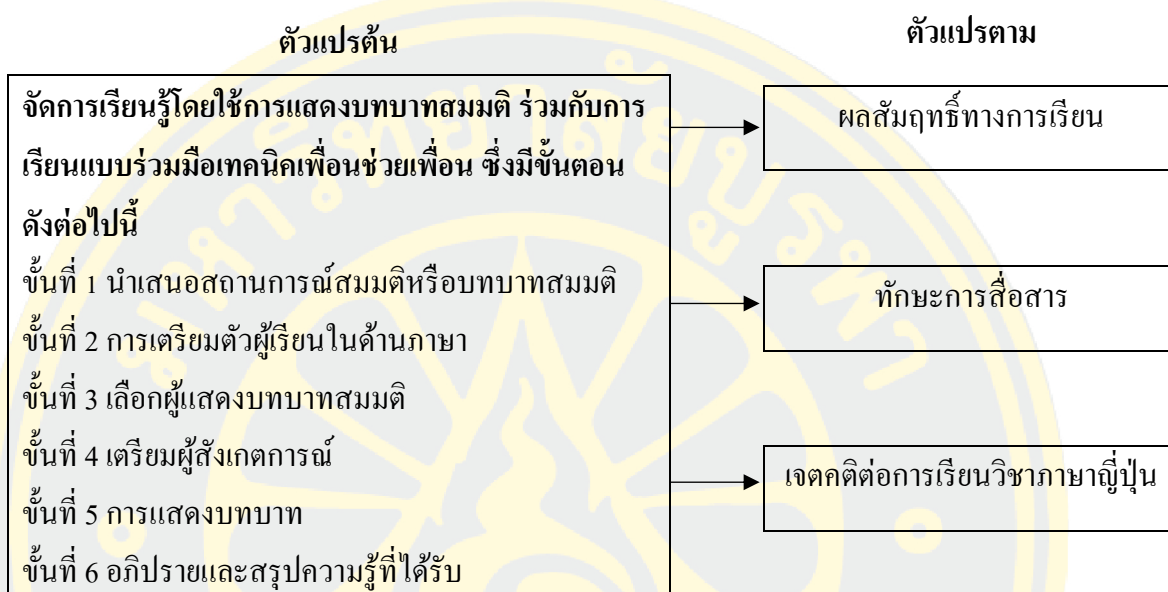
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การเดินทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การซื้อของ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ของขวัญ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 วันหยุด

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาจากความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน โดยผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กิจกรรมการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้รวมกลุ่มทำงานร่วมกัน ในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน คือ คนเก่งช่วยคนอ่อน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติ ประเมินผล ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้อย่างร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมมาบูรณาการร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. **ขั้นนำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ**

ผู้สอนชี้แจงและแจ้งให้นักเรียนทราบถึงวิธีการสอนและการวัดผลประเมินผล หลังจากนั้นผู้สอนนำเสนอสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้น

2. **การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา**

ครูสอนคำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์

3. **ขั้นเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ**

ผู้สอนแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน แบบละความสามารถ เก่งปานกลาง อ่อน ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่นักเรียนสุ่มได้ และกำหนดผู้แสดง

4. **ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์**

ผู้สอนให้นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์ โดยการจดบันทึกและให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้สอนเป็นคนกำหนดไว้

5. **การแสดงบทบาท**

ผู้สอนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่แต่งไว้

6. **ขั้นอภิปรายและสรุปความรู้ที่ได้รับ**

ผู้สอนให้นักเรียนร่วมอภิปรายและสรุปความรู้ที่ได้รับจากแสดงบทบาทสมมติ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคล หรือความสามารถในการกระทำใด ๆ เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และสมรรถภาพของสมองต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชาและทักษะต่าง ๆ ของแต่ละสาขาวิชา ที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระหรือตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอน และเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ในเนื้อหาสาระในเรื่องที่เรียนมากน้อยเพียงใด โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

6. ทักษะการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการรับและส่งสาร เพื่อถ่ายทอด ความคิด ความรู้ และทัศนคติของตนอย่างเหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่ง

ประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทักษะการสื่อสาร ในด้านทักษะการพูด

7. แบบวัดทักษะการสื่อสาร หมายถึง เครื่องมือวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงแบบ รูปรีด มี 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ และปรับปรุง

8. เจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกหรือความคิดเห็น ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ได้จากแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

9. แบบวัดเจตคติ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดการแสดงออกทางความรู้สึกหรือความคิดเห็น ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน แบบวัดเจตคติมีลักษณะเป็นมาตรวัด ประเมินค่า 5 ระดับ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
  - 1.1 วิสัยทัศน์
  - 1.2 หลักการ
  - 1.3 จุดหมาย
  - 1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
  - 1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
  - 1.6 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
  - 3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
  - 3.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
  - 3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงบทบาทสมมติ
  - 3.4 ข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
4. การเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 4.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 4.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 4.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 4.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
5. การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
  - 5.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
  - 5.2 หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

- 5.3 ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
6. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
  7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    - 7.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    - 7.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    - 7.3 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
    - 7.4 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  8. ทักษะการสื่อสาร
    - 8.1 ความหมายของทักษะการสื่อสาร
    - 8.2 ทักษะการพูด
    - 8.3 การวัดและประเมินทักษะการพูด
  9. เจตคติ
    - 9.1 ความหมายของเจตคติ
    - 9.2 วิธีการส่งเสริมให้เกิดเจตคติ
    - 9.3 แบบวัดเจตคติ
  10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
    - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนานักเรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งร่างกาย ความรู้คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่น ในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้ง เจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาก่อนการประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้น นักเรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4)

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4) ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 5) ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลกยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 6-7) ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิดเป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง และสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมแสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องการทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลการจัดการปัญหา และความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสมการปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยี ด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 7) ดังนี้

1. รักษาติ ศาสตร์ กษัตริย์	5. อยู่อย่างพอเพียง
2. ชื่อสัตย์สุจริต	6. มุ่งมั่นในการทำงาน
3. มีวินัย	7. รักความเป็นไทย
4. ใฝ่เรียนรู้	8. มีจิตสาธารณะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 2) ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. ภาษาและวัฒนธรรม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาของงานวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับสาระมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.1 ม.3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟัง และอ่าน	<ul style="list-style-type: none"> คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ในการประคิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้ายประกาศ ต่าง ๆ การใช้อุปกรณ์
ต 1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวสถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุน ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การสนทนา/ เขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคล ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน
ต 1.2 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอ และ ให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการ ให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.3 ม.3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ / เรื่อง/ ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	<ul style="list-style-type: none"> • การบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นเกม/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ
ต 2.1 ม.3/1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	<ul style="list-style-type: none"> • การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การชมเชย การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม	<ul style="list-style-type: none"> • การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา เป็นหลักสูตรที่สถานศึกษาได้พัฒนาขึ้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น โดยยึดองค์ประกอบหลักสำคัญ 3 ส่วน คือ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น และสาระสำคัญที่สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมเป็นกรอบในการจัดทำรายละเอียด เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานที่กำหนด เหมาะสมกับสภาพชุมชนและท้องถิ่น และจุดเน้นของสถานศึกษา มีลักษณะของหลักสูตร ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรเฉพาะของสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สำหรับจัดการศึกษา ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดระดับการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือ ระดับ ประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3)

2. เป็นหลักสูตรของสถานศึกษาสำหรับให้ครูผู้สอนนำไปจัดการเรียนรู้ได้อย่าง หลากหลาย โดยกำหนดให้

2.1 มีสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และการแก้ปัญหา ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

2.2 มีสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ ศักยภาพการคิดและการทำงาน ประกอบด้วย สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาอังกฤษ

2.3 มีสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม โดยจัดทำเป็นรายวิชาเพิ่มเติมตามความเหมาะสมและ สอดคล้องกับโครงสร้างเวลาเรียน สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น ความต้องการของผู้เรียน และบริบท ของสถานศึกษา

2.4 มีกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างการเรียนรู้นอกจากสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และการพัฒนาตนตาม ศักยภาพ

2.5 มีการกำหนดมาตรฐานของสถานศึกษาที่สอดคล้องกับมาตรฐานระดับต่าง ๆ เพื่อเป็นเป้าหมายของการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา จัดทำรายละเอียดสาระ การเรียนรู้ และจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพในชุมชน สังคม และภูมิปัญญา ท้องถิ่น

3. มีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เป็นหลักสูตร ที่มีมาตรฐานเป็นตัวกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการ ประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีการกำหนดมาตรฐานไว้ดังนี้

3.1 มาตรฐานหลักสูตร เป็นมาตรฐานด้านผู้เรียนหรือผลผลิตของหลักสูตร สถานศึกษา อันเกิดจากการได้รับการอบรมสั่งสอนตามโครงสร้างของหลักสูตรทั้งหมดใช้เป็น แนวทางในการตรวจสอบคุณภาพโดยรวมของการจัดการศึกษาตามหลักสูตรในทุกระดับและ สถานศึกษาต้องใช้ในการประเมินตนเองเพื่อจัดทำรายงานประจำปีตามบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติการศึกษา นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการกำหนดแนวปฏิบัติในการส่งเสริม กำกับ ติดตาม ดูแล และปรับปรุงคุณภาพ เพื่อให้ได้ตามมาตรฐานที่กำหนด

3.2 มีตัวชี้วัดชั้นปีเป็นเป้าหมายระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจง และมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน ตรวจสอบพัฒนาการผู้เรียน ความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์ และเป็นหลักในการเทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย

3.3 มีความเป็นสากล ความเป็นสากลของหลักสูตรสถานศึกษา คือมุ่งให้ผู้เรียน มีความรู้ ความสามารถในการเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษ การจัดการสิ่งแวดล้อมภูมิปัญญาท้องถิ่น มีคุณลักษณะที่จำเป็นในการอยู่ในสังคมได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา การเสียสละ การเอื้อเฟื้อ โดยอยู่บนพื้นฐานของความพอดีระหว่างการเป็นผู้นำและผู้ตาม การทำงานเป็นทีม และการทำงานตามลำพังการแข่งขัน การรู้จักพอและการร่วมมือกันเพื่อสังคม วิทยาการสมัยใหม่ และภูมิปัญญาท้องถิ่น การรับวัฒนธรรมต่างประเทศ และการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยการฝึกฝนทักษะเฉพาะทางและการบูรณาการในลักษณะที่เป็นองค์รวม

4. มีความยืดหยุ่น หลากหลาย หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา เป็นหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำรายละเอียดต่าง ๆ ขึ้นเอง โดยยึดโครงสร้างหลักที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) เป็นขอบข่ายในการจัดทำ จึงทำให้หลักสูตรของสถานศึกษามีความยืดหยุ่น หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความเหมาะสมกับตัวผู้เรียน

5. การวัดและประเมินผลเน้นหลักการพื้นฐานสองประการคือการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน โดยผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัด เพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

คำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ญ 23201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ญ 23201 ภาษาญี่ปุ่น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
เวลา 40 ชั่วโมง

อ่านออกเสียงประโยคข้อความ บทสนทนา นิทานง่าย ๆ ตามหลักการอ่านในระบบเสียง ภาษาญี่ปุ่น การเข้าใจความแตกต่างระหว่างเสียงสระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยคและข้อความตอบ คำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา หรือตอบคำถามจากการดูภาพประกอบ

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำขอร้อง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน เขียนข้อมูลหรือภาพ เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงพูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล ใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสามารถเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน เป็นภาษาญี่ปุ่น อีกทั้งยังรู้จักชื่อ และคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญของญี่ปุ่น ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง และประเพณีตามวัฒนธรรมของญี่ปุ่นกับวัฒนธรรมของไทย ตระหนักในคุณค่า ภาควิชาใจและห่วงใยในความเป็นชาติไทย ได้แก่ มีความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ชื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ รักความเป็นประชาธิปไตย

โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ICT สื่อบทเรียนออนไลน์ Youtube, google classroom, googlesites สร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ให้กับนักเรียน ในทันต่อยุคสมัยในศตวรรษที่ 21 และเป็นพื้นฐานในการทำงานโรงแรมและอุตสาหกรรมในยุค EEC เพื่อสอดคล้องกับวิสัยทัศน์กับของโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยาในปัจจุบัน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติ เป็นการสร้างสถานการณ์หรือเหตุการณ์สมมติ ให้คล้ายกับสถานการณ์จริง ให้ผู้เรียนได้สวมบทบาท และเข้าใจถึงเนื้อหาสาระที่เรียนได้อย่างลึกซึ้ง โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติ

Ments (1999, p. 16) บทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่กลุ่มผู้เรียนจัดแสดงขึ้น เพื่อมุ่งสำรวจปัญหาด้านสังคมที่เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่จะช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ความคิดและ

พฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้อง เหมาะสม เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์นั้น ๆ

Ladousse (1987, p. 226) บทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมทางการสื่อสารที่ผู้เรียนได้แสดงบทบาทเป็นคนอื่นตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นมาและเป็นกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อนสามารถปรับเปลี่ยนบทบาทได้ ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ผ่านการสวมบทบาทเป็นบุคคลอื่นที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน การนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนโดยจัดเตรียมบทบาทในบัตรบทบาทภายใต้สถานการณ์ที่มีความหลากหลายและจากง่ายไปยาก โดยผู้เรียนจะได้รับการกำหนดสถานการณ์และบทบาทที่จะต้องแสดง ที่กล่าวมานั้นอาจเตรียมโดยครูผู้สอนหรือจากสื่อการสอนต่าง ๆ และในขณะที่ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมตินั้นพวกเขาจะได้ฝึกการใช้ภาษา การแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่กำหนด การออกทางพฤติกรรมทางสังคม การพูดเพื่อจุดประสงค์ทางสังคม ได้แก่ การเชิญชวน การเจรจาต่อรอง และการร้องเรียน

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542, หน้า 33) กล่าวถึงความหมายของบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้ เป็นสถานการณ์สมมติที่มีการกำหนดบทบาทให้กับผู้เรียนเขาสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของตนอย่างลึกซึ้งและยังเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 53) การจัดการเรียนรู้โดยใช้แสดงบทบาทสมมติ คือ การจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์หรือกำหนดหัวข้อเรื่องปัญหาขึ้นมาให้คล้ายกับสถานการณ์จริง แล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาท หรือแสดงบทบาทนั้นตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของผู้เรียนที่คิดว่าควรจะเป็น ภายหลังของการแสดงบทบาทสมมติจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งด้านความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 163) การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์หรือบทบาทสมมติขึ้นมาจากสถานการณ์จริง และผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแก้ไขปัญหาคำต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์และคณะ (2554, หน้า 156) กล่าวว่า บทบาทสมมติ (Role playing) เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอน โดยสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นให้สอดคล้องกับบทเรียน

เพื่อให้ผู้เรียน ได้แสดงออก เป็นบุคคลต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แสดงออกถึงพฤติกรรมบุคคลที่ผู้เรียนได้รับบทบาท เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ทดลอง และเรียนรู้ในการปรับประพฤติกรรมของตน ในสถานะต่าง ๆ และหาทางแก้ไขปัญหาคัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เข้าใจถึงการกระทำ ความรู้สึก เหตุผลของบุคคลที่สวมบทบาทดังกล่าวในชีวิตจริง

ทิตนา แคมมณี (2562, หน้า 358) การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออก ตามความรู้สึกริเริ่มของตนเอง และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม วัตถุประสงค์

สรุปความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การ จัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาจากสถานการณ์จริง โดยให้ผู้เรียน สวมบทบาทในสถานการณ์และแสดงออกตามความรู้สึกริเริ่มของตนเอง โดยผู้สอนจะใช้การ แสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

ทิตนา แคมมณี (2562, หน้า 358) กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดย ใช้การแสดงบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
3. มีการแสดงบทบาทสมมติ
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ แสดงออกของ ผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 54) กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญในการ จัดการเรียนรู้โดยใช้แสดงบทบาทสมมติ ได้แก่

1. การกำหนดสถานการณ์สมมติ หัวข้อเรื่องหรือปัญหา
2. การกำหนดบทบาทสมมติที่ต้องการพร้อมรายละเอียด
3. การแสดงบทบาทสมมติ
4. กติกาควบคุมการแสดงบทบาทสมมติ

5. การอภิปรายที่เกี่ยวกับความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

6. การสรุปผลการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบสำคัญของวิธีการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ได้แก่

1. ผู้สอนและผู้เรียน

2. สถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

3. การแสดงบทบาทสมมติ

4. การอภิปรายที่เกี่ยวกับความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

5. การอภิปรายที่เกี่ยวกับความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

6. การสรุปผลการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

กรมวิชาการ (2527) (อ้างถึงในอรุณ ใจเที่ยง, 2553, หน้า164-166) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มี 5 ขั้นตอน ในแต่ละขั้นตอนมีวิธีการสอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการสอน เป็นการเตรียมใน 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่

1.1 เตรียมจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติให้แน่ชัดและเฉพาะเจาะจงว่า ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง

1.2 เตรียมสถานการณ์สมมติ เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟัง โดยให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การเตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมตินี้อาจเตรียมเขียนไว้อย่างละเอียดเพื่อมอบให้แก่ผู้เรียน หรือเตรียมเฉพาะสถานการณ์เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟัง ส่วนรายละเอียด ผู้เรียนต้องคิดเอง การเตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมตินี้ ควรให้มีความชัดเจน มีความยากง่าย ให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียน มีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และควรให้มีความขัดแย้งหรือ ปัญหาที่จะต้องแก้ไข เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกคิดและแก้ปัญหา

2. ขั้นดำเนินการสอน จัดแบ่งย่อยได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยผู้สอนอาจใช้วิธี โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน เล่าเรื่องราว หรือสถานการณ์สมมติ ชี้แจงประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติ และการร่วมกัน ช่วยกัน แก้ปัญหา

2.2 เลือกผู้แสดง เมื่อผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว ผู้สอนจะจัดตัวผู้แสดงในบทบาทต่าง ๆ ในการเลือกตัวผู้แสดงนั้นอาจใช้วิธีดังนี้

2.2.1 เลือกอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง เขาได้รู้สึกในปัญหา และเห็นวิธีแก้ปัญหา

2.2.2 เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติ มีความสามารถเหมาะสมกับบทบาทที่กำหนดให้

2.2.3 เลือกผู้แสดงโดยให้อาสาสมัครเพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนและการตัดสินใจ

2.3 การเตรียมความพร้อมของผู้แสดง เมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้ว ผู้สอนควรใช้เวลา คงได้เตรียมตัวและตกลงกันก่อนการแสดง ผู้สอนควรช่วยให้กำลังใจ ช่วยจัดความตื่นเต้น ระหว่า และความวิตกกังวลต่าง ๆ เพื่อผู้แสดงได้แสดงอย่างเป็นธรรมชาติ

2.4 การจัดการการแสดง การจัดการแสดงอาจจะจัดแบบง่าย ๆ คำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร เช่น อาจสมมติโดยการเลือน โต๊ะเพียงตัวเดียว เพราะการ จัดฉากนี้เป็นเพียงส่วนประกอบย่อยของการแสดง

2.5 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ในขณะที่ผู้แสดงเตรียมตัว ผู้สอนควรได้ใช้เวลา นั้นเตรียมผู้ชมด้วย โดยควรทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และอภิปรายในภายหลัง ผู้สอนอาจเตรียมหัวข้อการสังเกต หรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้พร้อม แล้วเลือกผู้สังเกตการณ์ช่วยกันดู และบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง ๆ ไป

2.6 การแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดง การแสดงนี้ควรปล่อยให้ เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากนี้ในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ในขณะที่แสดงผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

2.7 การตัดบท ผู้สอนหรือผู้กำกับควรตัดบทหรือหยุดการแสดงเมื่อการแสดง ผ่านไปเป็นเวลาพอสมควร ไม่ควรปล่อยให้การแสดงยืดเยื้อเกินไปจะทำให้เสียเวลาและผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรจะทำเมื่อ

2.7.1 การแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้

2.7.2 ผู้ชมและผู้แสดงพอจะเล่าได้ว่า เรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามีการแสดงต่อไป

2.7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะเกิดความเข้าใจผิดบางประการ หรือเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไป

2.7.4 การแสดงยืดเยื้อไม่ยอมจบหรือจบไม่ลง และผู้ชมหมดความสนใจที่จะ ชมการแสดงจนจบเรื่อง

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง (ขั้นประเมินผล) ขั้นนี้ถือเป็นขั้นที่สำคัญ ยังในการสอน เพราะเป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้สังเกตเห็นและนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง ในขั้นนี้ครูควรเตรียมคำถาม

ต่าง ๆ ไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเอง ที่จะใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกัน โดย
 ทั่ว ๆ ไปวิธีการที่ใช้ในการดำเนินการในขั้นนี้ มีดังนี้

3.1 ชี้แจงให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจว่า การอภิปรายจะเน้นที่เหตุผลและพฤติกรรมที่
 ผู้แสดงได้แสดงออกมา ไม่ใช่เน้นที่ใครแสดงดีไม่ใช่อะไร

3.2 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง

3.3 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

3.4 ให้นักกลุ่มผู้แสดงและผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์ เสนอความคิดเห็นและอภิปราย
 ร่วมกัน โดยครูอาจใช้คำถามต่าง ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด

ข้อสำคัญข้อหนึ่งที่ครูพึงระวังในการดำเนินการอภิปรายก็คือ ครูควรแสดงความเป็น
 ประชาธิปไตย ให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ในการคิด ตัดสินใจ ไม่ประเมินค่าตัดสิน ความ
 คิดเห็นของผู้เรียน อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึก ที่แท้จริง

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม หลังจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงแล้ว กลุ่มอาจ จะ
 เสนอแนวทางใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจ ครูอาจจะให้มีการแสดงเพิ่มเติมก็ได้ แต่ถ้
 การแสดงเพิ่มเติมนี้ไม่จำเป็น ครูสามารถข้ามขั้น ไปถึงขั้นที่ 5 เลยก็ได้

5. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป หลังจากจบการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดง
 แล้วครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเรื่อง
 ที่ได้ศึกษาแก่กันและกัน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวาง
 ขึ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความจริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะ
 หาข้อสรุป หรือได้แนวความคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้อย่างดี

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 54-56) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบแสดง
 บทบาทสมมติ ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน สร้างสถานการณ์หรือกำหนดบทบาทสมมติ
 ซึ่งบทบาทสมมติที่ใช้ในการเรียนการสอนสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 วิธี ดังนี้

1.1 การแสดงบทบาทสมมติแบบไม่มีบท ซึ่งผู้แสดงไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อมก่อนที่จะ
 แสดง เมื่อเรียนถึงเรื่องใดตอนใดก็แสดงได้ทันทีโดยแสดงไปตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง เช่น
 เป็นครู ทหาร เป็นต้น

1.2 การแสดงบทบาทสมมติแบบเตรียมบทไว้พร้อม ผู้สอนจะเตรียมบทไว้ล่วงหน้า
 บอกความคิดรวบยอดและบทบาทให้ผู้แสดงทราบ ซึ่งผู้แสดงอาจแสดงตามบทที่กำหนดบ้างหรือ
 อาจคิดบทบาทขึ้นเองตามความคิด ความพอใจของตน แต่ต้องตรงกับเนื้อหาที่กำหนดให้

1.3 การแสดงบทบาทสมมติแบบแสดงละคร ผู้สอนกำหนดบทบาทไว้แล้วผู้แสดง จะต้องฝึกซ้อมแสดงและพูดตามบทที่ผู้สอนกำหนดขึ้น

2. ชั้นเริ่มบทเรียน

ควรกระตุ้นความสนใจผู้เรียนให้คิดและอยากติดตามเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น

2.1 การเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน

2.2 การเชื่อมโยงประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับในอดีต

2.3 การเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วและทิ้งท้ายด้วยปัญหา

2.4 การชี้แจงให้เห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดงและร่วมกันคิดแก้ปัญหา

2.5 การใช้คำถามนำซึ่งเป็นคำถามหลักในประเด็นที่ต้องการกระตุ้นให้เกิดการคิด

3. ชั้นเลือกผู้แสดง

การเลือกผู้แสดงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน และควรให้โอกาสผู้เรียนอาสาสมัครแสดงบทบาทด้วยความเต็มใจ เมื่อเลือกผู้แสดงครบถ้วนโดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งแล้ว ควรให้เวลาในการเตรียมการแสดงและการฝึกซ้อมพอสมควร เช่น

3.1 เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์

3.2 เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากตน

3.3 เลือกผู้แสดงจากอาสาสมัครหรือความสมัครใจที่ผู้แสดงแต่ละคนสนใจ

3.4 เลือกผู้แสดงแบบจำเพาะเจาะจง เพื่อให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ได้ข้อคิดจากบทบาทที่ได้รับ

4. ชั้นกำหนดตัวผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

ผู้สอนควรซ้อมความเข้าใจกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ว่า การแสดงบทบาทสมมติที่จัดขึ้นนี้มีได้มุ่งนำเสนอเพื่อความสนุกสนาน ความบันเทิง แต่ที่จริงแล้วจุดประสงค์ที่สำคัญ มุ่งให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้แสดงและผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ดังนั้นผู้ชมควรสังเกตและมีแบบบันทึก การสังเกตเพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน

5. ชั้นแสดง

การใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการแสดง ควรใช้เศษวัสดุโดยการใช้ซ้ำ (Reuse) การหมุนเวียนนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) หรือซ่อมแซมใช้ (Recycle) เพื่อเป็นการประหยัดและปลูก

จิตสำนึกในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า จัดเป็นฉาก การแสดงให้ผู้ชมจริงสมจัง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วให้เริ่มการแสดงตามเวลาที่กำหนด ผู้แสดงควรดูแลกับการแสดงอย่างใกล้ชิด ไม่ควรให้ใช้เวลายืดยาวมากเกินไปหรือแสดงออกนอกเรื่องหรือวอกไปมา จนผู้ชมเกิดความรำคาญหรือความสับสนไม่สามารถจับประเด็นตามที่ต้องการได้

6. ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ เทคนิคที่จำเป็นคือการสัมภาษณ์ความรู้สึกของผู้แสดงและการจดบันทึก ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชม ผู้สังเกตการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลที่บันทึกไว้ เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาเป็นประเด็นในการอภิปรายสะท้อนความคิดเห็นและสรุปประเด็นสำคัญในการเรียนรู้

ผู้สอนต้องระมัดระวังในการคุมประเด็นการอภิปราย โดยเน้นผู้ร่วมอภิปรายทุกคนให้ตระหนักถึงวัตถุประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติว่า บทบาทที่ผู้แสดงแสดงออกมานั้น เครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติหรืออคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงแต่ละคนออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการอภิปรายจึงควรมุ่งเน้นเฉพาะพฤติกรรมที่ผู้แสดงแสดงออกมา ตลอดจนสะท้อนความรู้สึกของผู้สวมบทบาทที่แสดงตามบทบาทนั้น ๆ เช่น มีพฤติกรรมอะไรที่น่าสนใจ ทำไมจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น และจะก่อให้เกิดผลอะไรบ้าง เป็นต้น ประเด็นสำคัญผู้ร่วมอภิปรายไม่ควรไปวิจารณ์การแสดงรายบุคคล เช่น แสดงได้ดี-ไม่ดีเพียงไร เหมาะสมกับบทบาทหรือไม่ การแต่งกายถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ รูปร่างหน้าตาดี-ไม่ดีเพียงไร ฯลฯ เพราะนอกจากจะทำให้ผู้แสดงที่ตั้งใจแสดงตามบทบาทที่ได้รับมอบหมายถูกวิพากษ์วิจารณ์เสียความรู้สึกแล้วยังผิดวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เรียกว่า อภิปรายไม่ตรงประเด็นนั่นเอง

7. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

เมื่อได้วิเคราะห์และอภิปรายผลของการแสดงแล้ว ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่มและจูงใจให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดแนวคิดกว้างขวางขึ้น โดยให้ข้อคิดว่สิ่งที่ได้เรียนรู้หรือพบเห็นมานั้น เป็นสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพื้นฐานความเป็นจริงในวิถีชีวิตทั้งนั้นแล้วให้ผู้เรียนช่วยกันกำหนดกรอบแนวคิดของเรื่อง สรุปประเด็นให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการแสดงที่กำหนดไว้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2547, หน้า 144-145) กล่าวถึงขั้นตอนในการนำการแสดงบทบาทสมมติมาใช้ว่ามี 8 ขั้นตอน คือ

1. การนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความกระตือรือร้น ในการแสดงบทบาทสมมติโดยชี้แจงเหตุผลของการแสดงบทบาทสมมติและประโยชน์ที่จะได้รับ ผู้สอนอาจใช้วิธีการต่อไปนี้

1.1 เสนอสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยตรง โดยการบรรยายหรืออธิบายสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

1.2 ใช้กิจกรรมเพื่อนำไปสู่สถานการณ์ ได้แก่ ให้ผู้เรียนดูภาพยนตร์ อ่านเอกสารตอบคำถามในแบบสอบถาม หรืออภิปรายกลุ่มย่อย

1.3 ใช้เกมอุปกรณ์เพื่อสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เกมที่ใช้ควรเป็นเกมที่สนุก ตื่นเต้น และทำให้ผู้เรียนตระหนักว่า เป็นการอุ่นเครื่องที่จะนำไปสู่กิจกรรมอื่นต่อไป

2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริงและลักษณะสังคม และวัฒนธรรมของสถานการณ์ เช่น การให้คำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ โดยฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

3. การเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนอาสาสมัครหรือผู้สอนเลือกโดยการสุ่มหรือเลือกเฉพาะเจาะจง

4. การเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท ผู้สอนให้เวลาผู้แสดงบทบาทได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่จะต้องแสดง โดยให้อ่านเอกสารบรรยายบทบาท (Role cards) หรือผู้สอนพูดถึงบทบาทนั้นให้ฟัง

5. การจัดการการแสดง ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันจัดการแบบสมมติขึ้น เพื่อให้การแสดงนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง อาจเป็นการจัดการแบบง่าย ๆ ใช้เพียงโต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น

6. การแสดงบทบาทสมมติ ผู้แสดงบทบาทจะต้องแสดงบทบาทอย่างมีชีวิตชีวาควรใช้เวลาสั้นและดำเนินไปจนกระทั่งพฤติกรรมที่ผู้แสดงเลือกแสดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

7. การอภิปรายผลการแสดง ผู้แสดงบทบาทและผู้ชมแสดงความรู้สึกและความเห็นเกี่ยวกับการแสดง มีการประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารของผู้แสดง ผู้สอนอาจอธิบายหรือแก้ไขถ้อยคำสำนวนของผู้แสดง

8. การดำเนินกิจกรรมติดตามผล ผู้สอนอาจมอบหมายกิจกรรมต่อไปให้ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น อ่านเพิ่มเติม เขียนรายงานสรุปผลการแสดง หรือเขียนรายงานการประชุมที่มีขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติ

สุคนธ์ สินธพานนท์และคณะ (2554, หน้า 159-161) การแสดงบทบาทสมมติขั้นตอนในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้สอนดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 การวิเคราะห์ปัญหา หรือประเด็นที่จะนำสู่การแสดง ผู้สอนจำแนกสถานการณ์ได้ว่าอะไรหรือปัญหาอะไรเป็นจุดที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

1.2 กำหนดสถานการณ์และบทบาทสมมติเมื่อผู้สอนได้ปัญหาชัดเจนแล้วเตรียมการเพื่อนำเสนอให้แก่ผู้เรียน โดยวิธีการต่าง ๆ อาจจะเป็นการเล่า หรือให้ดูรูปภาพประกอบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจกระจ่างชัด

2. ชั้นแสดง

2.1 การอุ้มนำเครื่อง

เป็นการนำผู้เรียนหรือกระตุ้นผู้เรียนไปสู่เรื่องที่จะเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน ผู้สอนอาจโน้มน้าวใจผู้เรียนให้ตั้งใจฟังเรื่องอย่างตั้งใจและมีวิธีการทำให้ผู้เรียนรู้ว่าทุกคนมีโอกาสจะประสบกับปัญหาทำนองนั้นและกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดที่จะช่วยแก้ไขปัญหานั้น ผู้สอนจะต้องมีวิธีการเล่าที่เร้าใจผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกตามที่เล่า และจะต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจะต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานั้น เรื่องหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนนำมาเล่านั้น อาจจะแต่งขึ้นเองให้สอดคล้องกับเรื่องที่สอน หรืออาจจะนำมาจากตอนใดตอนหนึ่งของวรรณคดีหรือหนังสืออื่น ๆ ก็ได้ และผู้สอนจะหยุดเล่าเรื่องลงตรงที่มีปัญหาเกิดขึ้น เมื่อผู้สอนเล่าเรื่องจบแล้ว ก็นำไปสู่ผู้เขียนร่วมกันอภิปรายโดยการตั้งคำถาม เช่น นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น และวิจารณ์ตัวละครต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การแสดงบทบาทสมมติต่อไป

2.2 การเลือกตัวผู้แสดง การเลือกตัวผู้แสดงนั้น อาจเลือกได้หลายเป็นผู้เลือกหรือผู้เรียนมีส่วนในการเลือกกว่าแสดงบทบาทใด ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการแสดงและการสอนเป็นสำคัญ เช่น เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะใกล้เคียงกับบท เลือกผู้แสดงที่แสดงตนออกมาว่าตนเข้าใจเป็นอย่างดี เมื่อแสดงแล้ว จะไม่มีอาการเคอะเขิน เลือกผู้เรียนที่อาสาสมัครด้วยความเข้าใจ ผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสมของการคัดเลือกผู้แสดง

2.3 การจัดฉากตัวแสดง เมื่อได้ตัวผู้แสดงแล้วผู้สอนควรให้ผู้เรียนที่เหลือได้มีส่วนร่วมในการจัดสถานที่แบบสมมติขึ้นเพื่อให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง การจัดฉากนั้นอาจจะใช้วิธีแบบง่าย ๆ ตามสภาพการณ์ที่เหมาะสม

2.4 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้สอนจะต้องแบ่งผู้เรียนให้เป็นผู้สังเกตการณ์และแนะนำให้ผู้สังเกตและวิเคราะห์เหตุการณ์ไปด้วย รับฟังวิธีการแก้ไขปัญหามาของเพื่อนที่เสนอใช้เหตุผลในการคิดวิเคราะห์ว่า วิธีดังกล่าวนี้ จะสามารถแก้ไขปัญหาได้จริงหรือไม่ และถ้าได้แก้ปัญหามาแล้ว จะทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมาอีกหรือไม่

2.5 การเตรียมความพร้อมก่อนแสดง ก่อนแสดงผู้เรียนควรได้วางแผนกันคร่าว ๆ ว่าจะแสดงกันอย่างไร การแสดงจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยผู้สอนจะช่วยให้ผู้แสดงเข้าใจสถานการณ์มากขึ้นโดยการถามเพื่อสร้างความมั่นใจ เช่น เรื่องเกิดขึ้นที่ไทย สถานที่นั้นเป็นอย่างไร

ตัวละครมีใครบ้าง มีบทบาทอย่างไร เมื่อพบปัญหาจะคิดแก้ปัญหาอย่างไรบ้าง ผู้สอนจะให้กำลังใจผู้แสดงและแนะนำผู้แสดงให้หายใจลึก ๆ เมื่อประหม่า เป็นต้น

2.6 การแสดงเมื่อทุกคนพร้อมแล้วก็ให้เริ่มการแสดงได้ ผู้แสดงทุกคนจะแสดงตามบทที่ได้รับมอบหมายเป็นไปตามธรรมชาติ มีการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก การตัดสินใจเหมือนกับว่าตนเองอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ ในกรณีที่ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม ผู้สอนทำให้ผู้เรียนปรับปรุงพฤติกรรมและหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดคำหยาบอย่างทันทีทันใด

2.7 การตัดบทเมื่อมีการแสดงเป็นไปจนได้เวลาพอสมควรแล้ว และการแสดงนั้นได้ข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้แล้ว ผู้สอนก็ควรตัดบทเพื่อไม่ให้เกิดการยืดเยื้อและมีเวลาดำเนินการวิเคราะห์และอภิปรายผลต่อไป

3. การวิเคราะห์และอภิปรายผล

การวิเคราะห์การแสดงจะเป็นไปในรูปการอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้แสดง ผู้ชม หรือผู้สังเกตการณ์ซึ่งการอภิปรายจะเป็นแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเรียนเป็นหลักอาจจะมีการแบ่งกลุ่มย่อย ในแต่ละกลุ่มจะมีทั้งผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ ผู้สอนควรมีส่วนช่วยในการอภิปรายให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ด้วยการตั้งคำถามกว้าง ๆ เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้คิดและหาคำตอบ เช่น ในเรื่องนี้มีเหตุการณ์สำคัญอะไรบ้าง ตัวละครมีความรู้สึกอย่างไร เหตุการณ์ดังกล่าวจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้จริงหรือไม่ ควรแก้ไขปัญหอย่างไร บอกเหตุผล

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ขั้นแสดงเพิ่มเติมเป็นขั้นที่เมื่อมีการอภิปรายเสนอความคิดเห็นแล้ว อาจจะมีการเสนอแนะแนวความคิดใหม่ในการแก้ไขปัญหหรือการตัดสินใจ ในการแสดงครั้งแรกอาจยังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้สอนก็อาจจะให้มีการแสดงเพิ่มเติมได้ โดยใช้ทางเลือกใหม่ที่ได้จากการอภิปรายมาเป็นพื้นฐานของการแสดงครั้งใหม่ การฝึกการเผชิญปัญหานั้น อาจจะทำให้หลายและจัดว่าเป็นคุณค่าสำคัญของการบทบาทสมมติ ถ้าไม่จำเป็นต้องมีการแสดงใหม่ ก็ข้ามไปขั้นที่ 5

5. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ

ในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนได้แนวคิดที่หลากหลายกว้างขวางขึ้น ทำให้เห็นว่าเรื่องที่เรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และสามารถสรุปหาข้อยุติหรือความคิดรวบยอดหรือหลักการสำคัญที่ได้จากการเรียนในเรื่องนั้น เป็นต้น

ทิสนา เขมมณี (2562, หน้า 358-359) กล่าวถึง ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

1. ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
2. ผู้สอนเลือกผู้แสดงบทบาท

3. ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์
4. ผู้เรียนแสดงบทบาท และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
5. ผู้สอนและผู้เรียน อภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมที่

แสดงออกของผู้แสดง

6. ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

7. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์รูปแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สังเคราะห์รูปแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

คู่มือ มูลค้ำและอรรถัย มูลค้ำ (2546, หน้า 54-56)	คู่มือ อังวัตหนกุล (2547, หน้า 144-145)	สุคนธ์ สันทรพานนท์และคณะ (2554, หน้า 159-161)	พิตนา แจมมณี (2562, หน้า 358-359)	ผู้วิจัย
<p>1. ขั้นเตรียมการ ผู้สอนควร กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน สร้างสถานการณ์และ กำหนดบทบาทสมมติ</p> <p>2. ขั้นเริ่มบทเรียน กระตุ้น ความสนใจและเตรียมตัวผู้เรียนในด้าน ภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์และ อธิกคติตามเรื่องราวต่าง ๆ</p> <p>3. ขั้นเลือกผู้แสดง การเลือกผู้ แสดงขึ้นอยู่กับผู้เรียน</p> <p>4. ขั้นกำหนดตัวผู้</p> <p>สังเกตการณ์หรือผู้ชม ผู้ชม ควรสังเกตและมีแบบบันทึก</p>	<p>1. การนำเข้าสู่การแสดง บทบาทสมมติ ผู้สอนต้อง กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความ สนใจและเตรียมตัวผู้เรียน</p> <p>2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้าน ภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์และ รูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียน</p> <p>ฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่ เกี่ยวข้องกับสถานการณ์</p> <p>3. การเลือกผู้แสดงบทบาท สมมติ</p> <p>4. การเตรียมความพร้อมของ ผู้แสดงบทบาท</p>	<p>1. ขั้นเตรียมการ กำหนด สถานการณ์และบทบาท สมมติ</p> <p>2. ขั้นแสดง กระตุ้นผู้เรียน ไปสู่เรื่องที่จะเรียน เลือกตัวผู้ แสดง เตรียมผู้สังเกตการณ์</p> <p>3. การวิเคราะห์และอภิปราย ผล อภิปรายร่วมกันระหว่างผู้ แสดง ผู้ชม หรือผู้ สังเกตการณ์</p> <p>4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม</p>	<p>1. ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ สมมติและบทบาทสมมติ</p> <p>2. ผู้สอนเลือกผู้แสดงบทบาท</p> <p>3. ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์</p> <p>4. ผู้เรียนแสดงบทบาท และ สังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก</p> <p>5. ผู้สอนและผู้เรียน อภิปราย เกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมที่ แสดงออกของผู้แสดง</p>	<p>1. ชี้นำเสนอสถานการณ์ สมมติหรือบทบาทสมมติ สร้างสถานการณ์และกำหนด บทบาทสมมติ ผู้สอนต้อง กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความ สนใจและความกระตือรือร้น</p> <p>2. การเตรียมตัวผู้เรียนใน ด้านภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์และ 2. การเตรียมตัวผู้เรียนใน ด้านภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์ และสรุปประโยคที่จำเป็นให้ ผู้เรียนฝึกการ ใช้ภาษาใน และสรุปประโยคที่จำเป็นให้ ผู้เรียนฝึกการ ใช้ภาษาใน หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับ สถานการณ์</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คู่มือ คำแนะนำ และอรรถาธิบาย มุขคา (2546, หน้า 54-56)	คู่มือ ภาษาอังกฤษ มุขคา (2547, หน้า 144-145)	สุคนธ์ สิ้นชีพานนท์และคณะ (2554, หน้า 159-161)	พิกิตา แจมมณี (2562, หน้า 358-359)	ผู้วิจัย
<p>5. ขึ้นแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อม</p> <p>แล้วให้เริ่มการแสดงตามเวลา</p> <p>ที่กำหนด ผู้แสดงควรดูแล</p> <p>กำกับการแสดงอย่างใกล้ชิด</p> <p>ไม่ควรรีให้ใช้เวลายืดยาวมาก</p> <p>เกินไป</p> <p>6. ขึ้นวิเคราะห์และอภิปราย</p> <p>ผลการแสดง เป็นขั้นตอน</p> <p>สำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ</p> <p>เรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์</p> <p>การเรียนรู้</p> <p>7. ขึ้นแลกเปลี่ยน</p> <p>ประสบการณ์และสรุป</p>	<p>5. การจัดฉากการแสดง</p> <p>6. การแสดงบทบาทสมมติ</p> <p>แสดงบทบาทจะต้องแสดง</p> <p>บทบาทอย่างมีชีวิตชีวาและ</p> <p>ควรใช้เวลาสั้น</p> <p>7. การอภิปรายผลการแสดง</p> <p>ผู้แสดงบทบาทและผู้ชม</p> <p>แสดงความรู้สึกลึกและ</p> <p>ความเห็นเกี่ยวกับการแสดง</p> <p>8. การดำเนินกิจกรรมติดตาม</p> <p>ผล ผู้สอนอาจมอบหมาย</p> <p>กิจกรรมต่อไปให้ผู้เรียน</p> <p>ปฏิบัติ</p>	<p>5. ขึ้นแลกเปลี่ยน</p> <p>ประสบการณ์และสรุปเป็น</p> <p>หลักการ จะทำให้ผู้เรียนได้</p> <p>แนวคิดที่หลากหลาย</p> <p>กว้างขวางขึ้น ทำให้เห็นว่า</p> <p>เรื่องที่เรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับ</p> <p>กับชีวิตจริง และสามารถสรุป</p> <p>หาข้อยุติหรือความคิดรวบ</p> <p>ยอดหรือหลักการสำคัญที่ได้</p> <p>จากการเรียนในเรื่องนั้น</p>	<p>6. ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการ</p> <p>เรียนรู้ที่ได้รับ</p> <p>7. ผู้สอนประเมินผลการ</p> <p>เรียนรู้ของผู้เรียน</p>	<p>3. ขึ้นเลือกผู้แสดงบทบาท</p> <p>สมมติ</p> <p>4. ขึ้นเตรียมผู้สังเกตการณ์</p> <p>5. การแสดงบทบาท</p> <p>6. ขึ้นอภิปรายและสรุป</p> <p>ความรู้ที่ได้รับ จะทำให้</p> <p>ผู้เรียนได้แนวคิดที่</p> <p>หลากหลายกว้างขวางขึ้น ทำ</p> <p>ให้เห็นว่าเรื่องที่เรียนมีส่วน</p> <p>เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง</p>

ข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 58) กล่าวถึง ข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

1. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน สามารถเรียกได้ว่าเป็นเทคนิคการสอนแบบเล่นปนเรียน
2. เป็นลักษณะการจัดการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน
3. เป็นการเรียนรู้ที่มีสภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก ผู้เรียนสามารถสัมผัสได้
4. ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ความรู้สึกของผู้อื่นและสามารถการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของผู้เรียนได้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 167) กล่าวถึง ข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมให้บทเรียนน่าสนใจ และผ่อนคลายความเครียด
2. สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี
3. สร้างเสริมความสามัคคี และช่วยให้เข้าใจ
4. ช่วยฝึกฝนแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน
5. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ได้ลึกซึ้งขึ้น
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการปรับหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรม รวมทั้งปฏิบัติตนในสังคมได้เหมาะสม

ทศนา เขมมณี (2562, หน้า 361) กล่าวถึง ข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรม ผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลง เจตคติและพฤติกรรมของตน
3. เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา
4. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
5. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

กล่าวโดยสรุป ข้อดีของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ คือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในตัวบทเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึง พฤติกรรม อารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่น ช่วยฝึก

การคิด การตัดสินใจและการแก้ปัญหา รวมไปถึงช่วยเพิ่มความสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมของตัวผู้เรียนอีกด้วย

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กระทรวงศึกษาธิการ (2544, หน้า 4) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

กุลิสรา จิตรชญาวิช (2562, หน้า 76) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยการทำงานร่วมกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และการมีความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 134) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจนมีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ทศนา เขมมณี (2562, หน้า 98) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือคือการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

วัชรรา เล่าเรียนดี, ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์ (2562, หน้า 151) การเรียนรู้แบบร่วมมือกับหรือการร่วมมือกันเรียนรู้เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย มุ่งเน้นการร่วมกับปฏิบัติงานช่วยเหลือซึ่งกันและและพัฒนาทักษะทางสังคม กล่าวได้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแบบหนึ่ง

กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นทีม และเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ทำให้สามารถปรับตัวอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 134-135) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. การมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในทางบวก (Positive interdependence) หมายถึงการที่สมาชิกในกลุ่มมีการทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการแข่งขัน มีการใช้วัสดุอุปกรณ์และข้อมูลต่าง ๆ ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน รวมทั้งได้รับผลประโยชน์หรือรางวัลโดยเท่าเทียมกัน

2. การปฏิบัติสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to face promotion interaction) เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน

3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) เป็นกิจกรรมที่ตรวจเช็คหรือทดสอบให้มั่นใจว่าสมาชิกมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่ เพียงใด โดยสามารถที่จะทดสอบเป็นรายบุคคล เช่น การสังเกต การทำงาน การสุ่มถามปากเปล่า เป็นต้น

4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and small group skills) ในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้เพื่อให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการเป็นผู้นำ ทักษะการตัดสินใจ การแก้ปัญหาและทักษะกระบวนการกลุ่ม เป็นต้น

5. กระบวนการกลุ่ม (Group process) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอน ซึ่งสมาชิกแต่ละคนจะต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน มีการวางแผน ดำเนินงานตามแผน ประเมินผลงานและปรับปรุงงานร่วมกัน

การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ 5 ประการนี้ดังที่ Johnson and Johnson (1994 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2562, หน้า 99-101)

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (Positive interdependence) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องตระหนักว่า สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคน

ในกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะที่เดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อประโยชน์ร่วมกัน

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face promotive interaction) การที่สมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน ในทางที่จะช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย สมาชิกกลุ่มจะห่วงใย ใ้วางใจ ส่งเสริม และช่วยเหลือกัน และกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมาย อย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครที่จะได้รับผลประโยชน์โดยที่ไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้นกลุ่มจึงจำเป็นต้องมีระบบตรวจสอบผลงาน ทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small-group skills) การเรียนรู้จะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ ๆ หลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และใ้วางใจ กันและกัน ซึ่งครูควรสอนและฝึกให้แก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ดำเนินการไปได้

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group processing) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มครอบคลุมการวิเคราะห์เกี่ยวกับการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานของกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้อาจทำโดยครู หรือผู้เรียน หรือทั้งสองฝ่ายการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (Metacognition) คือสามารถที่จะ ประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบ่งออกเป็น 5 ประการนี้ ได้แก่

1. การมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ในทางบวก (Positive interdependence)
2. การปฏิบัติสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to face promotion interaction)
3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability)
4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย
5. กระบวนการกลุ่ม (Group process)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

Bournemouth University (2002) การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน คือการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนที่สูงกว่าเป็นผู้ช่วยสอนนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนที่มีระดับต่ำให้พัฒนาขึ้น โดยการแบ่งปันการใช้กลยุทธ์ในเรื่องนั้น ๆ

Topping (2001) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึงการจัดกิจกรรมการสอนให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะ โดยการให้ความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้มาจากการจับคู่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และได้มีส่วนร่วมในการบทบาทเป็นนักเรียนผู้เรียนและเป็นผู้สอน อีกทั้งยังเป็นวิธีการสอนที่ต้องมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบฝึกให้นักเรียนผู้สอนทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ (2545, หน้า 61-63) การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หรือ การให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาด้านอื่น ๆ โดยมีความเชื่อว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเองก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้ที่ได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย

ชวลิต ชูกำแหง (2551, หน้า 133-134) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดแนวคิดของ “John Dewey” ที่ว่า “Learning by doing” โดยเน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงาน หรือในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมีผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติ นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาตามปกติหรือใช้ในการทบทวนและสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

นันทวัน วัฒนมงคลสุข, วรพงษ์ คุณเดชอมร และ ศิรินาถ บุรณพงษ์ (2560, หน้า 280) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กิจกรรมการสอนอีกประเภทหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน คือ เพื่อนช่วยเพื่อนในลักษณะ เก่งช่วยอ่อน เป็นวิธีการที่คนเก่งจะช่วยอธิบาย แนะนำ และช่วยแก้ไขปัญหาให้แก่คนที่มีความรู้ความสามารถเรียนอ่อนกว่า การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้เป็นการ จัดเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติ ประเมินผล ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้ ได้พิจารณาและค้นหาความรู้ความสามารถของตนเอง ให้ผู้เรียนได้มองเห็นภาพลักษณ์แห่งตน ตัวตนในอุดมคติ และการมองเห็นคุณค่าของตนเอง ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะ ช่วยให้ผู้เรียนได้หล่อหลอม รัก และมีความพร้อมที่จะเรียน มีความสุขในการเรียน โดยเน้นให้มีการทำกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่อเนื่อง

จากการศึกษาข้อมูล การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กิจกรรมการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้รวมกลุ่มทำงานร่วมกัน ในลักษณะเพื่อช่วยเพื่อน คือ คนเก่งช่วยคนอ่อน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติ ประเมินผล ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้

หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

Bender (2002, pp. 115-139) กล่าวถึง หลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ คือ

1. เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอน จำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน
2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน
3. ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น
4. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป
5. ฝึกให้ผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียน ไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง
6. เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
7. ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่

8. ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ

9. ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป งานวิจัยระบุว่าระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ระหว่าง 15-30 นาที

10. เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

ชวลิต ชูกำแพง (2551, หน้า 134) กล่าวถึง หลักการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ดังนี้

1. มีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน แบบคละความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน ในอัตราส่วน 1:2:1
2. จัดกลุ่มใหม่ทุกชั่วโมง
3. ครูเป็นผู้อธิบายเนื้อหา หลังจากนั้นจะให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม โดยให้สมาชิกกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียนเป็นรายบุคคล
5. ในการทำกิจกรรมกลุ่มและแบบฝึกหัด จะคิดคะแนนในรูปค่าเฉลี่ยของกลุ่ม โดยไม่ให้สมาชิกกลุ่มทราบคะแนนเป็นรายบุคคล กลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด จะมีชื่อสมาชิกในกลุ่มขึ้นป้ายคนเก่งประจำวัน

6. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง จะหานักเรียนผู้โชคดีที่บังเอิญเข้ากลุ่มที่ได้ขึ้นป้ายคนเก่งบ่อยที่สุด ซึ่งอาจจะเป็นนักเรียนเก่ง ปานกลาง หรืออ่อนก็ได้

นันทวัน วัฒนมงคลสุข และคณะ (2560, หน้า 282-283) หลักการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน กระบวนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

1. กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Peer feedback) ได้แก่ การให้ผู้เรียนแต่ละคน สรุปข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการสอน วิเคราะห์ ข้อดีข้อด้อยของกันและกัน โดยทบทวนความต้องการของแต่ละคน เพื่อให้ตรงตามความต้องการของเพื่อน จากนั้นให้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการสังเกต และทบทวนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยแต่ละคนจะต้องสะท้อนให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยแต่ละคนเป็นผู้ สะท้อนความคิดของตนเองก่อน และให้เพื่อนที่จับคู่ทำกิจกรรมเป็นผู้รับฟัง

2. กระบวนการให้คำแนะนำซึ่งกันและกัน (Peer supervising) ทั้งคู่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับร่วมกัน นำคำแนะนำไปปรับปรุงแก้ไข หรือนำเอาส่วนดีของเพื่อนไปใช้ใน การทบทวนความรู้ และการเรียนของตนเอง

3. กระบวนการตรวจสอบร่วมกัน (Peer monitoring) เป็นการประเมินผลและการตรวจสอบ พฤติกรรมการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนเอง รวมทั้งระหว่างผู้เรียน กับครูผู้สอน หรือ

ผู้เชี่ยวชาญ สามารถ กำหนดแนวทางได้ทั้ง การตรวจสอบ โดยเพื่อนที่มีความสามารถทางด้าน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูง กว่า เป็นผู้ตรวจสอบพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือการตรวจสอบร่วมกันใน ทักษะด้านที่ผู้เรียนมีความ เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งให้คำแนะนำ หรือการตรวจสอบร่วมกันในระหว่าง ผู้เรียนเอง ซึ่งกระบวนการนี้ นับเป็นการดึงเอาศักยภาพทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ ผู้เรียนแต่ละคนออกมา แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ชวลิต ชุกก่าแพง (2551, หน้า 134-135) กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ดังนี้

1. ชี้นำและกระตุ้นให้นักเรียนได้มองเห็นความสำคัญและเกิดความเชื่อมั่นว่า ตนจะ ได้รับประโยชน์จากการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ชี้นำเกี่ยวกับการสอน โดยการจัดกลุ่มให้มีผู้นำในการเรียนแก่นักเรียนที่เป็นผู้นำใน การเรียน และให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้นำในการเรียนเพื่อเข้าใจอย่างชัดเจน
3. คอยให้คำแนะนำ และเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เป็นผู้นำในการเรียน ได้มีโอกาสพบปะ เพื่อปรึกษาได้ในทุกช่วงเวลาที่นักเรียนต้องการ หรือมีปัญหาเกิดขึ้น
4. การประเมินผลการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มเดือนละครั้ง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใน แต่ละกลุ่มได้แข่งขันกันเอง
5. มีการเตรียมแหล่งข้อมูลให้เพียงพอ เช่น หนังสือ คู่มือ หนังสือพิมพ์ และวารสาร ต่าง ๆ ตลอดจนอุปกรณ์ในการสอน ได้แก่ วิทยุ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น
6. การกระจายเนื้อหาในรายวิชาที่สอนให้เป็นบทย่อยแล้วจัดเรียงลำดับตามความ เหมาะสม
7. เตรียมแบบฝึกหัดประกอบการเรียน ตลอดจนการเตรียมแบบทดสอบ และใน ขณะเดียวกันจะต้องมีการกำหนดเรื่องให้คะแนนการตีความผลสอบ เพื่อสะดวกในการดำเนิน กิจกรรมการเรียนการสอน
8. การเลือกนักเรียนผู้สอน (Tutors) นักเรียนผู้ที่เรียน (Tutees) เพื่อจัดกลุ่มหรือจัดคู่ ระหว่างนักเรียนผู้สอนและผู้เรียนนั้น ครูผู้สอนต้องแนะนำหรืออธิบายให้นักเรียนเข้าใจบทบาท หน้าที่ของตนเอง

จินดา อยู่เป็นสุข (2545, หน้า 9-14) กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ 6 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้นำ เพื่อทราบการจัดการเรียนการสอน ชี้นำให้นักเรียนทราบ เกี่ยวกับการ จัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งจะแตกต่างไปจากการเรียนปกติที่นักเรียนเรียน เป็น

กลุ่มใหญ่ มีครูเป็นผู้สอนเพียงคนเดียว ส่วนการจัดการเรียน การสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อนจะเรียน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ 3-5 คน เท่านั้น โดยให้นักเรียนสอนกันเอง ส่วนครูผู้สอนจะอยู่ในชั้น เรียน ด้วยโดยคอยช่วยเหลือดูแลความเรียบร้อย ช่วยชี้แนะ แนะนำ และช่วยแก้ปัญหา

ขั้นที่ 2 แจ้ง เพื่อทราบวิธีการสอน แจ้งให้นักเรียนทราบถึงวิธีการสอน โดยเพื่อนนักเรียน แจ้งจุดเด่นและจุดด้อยของวิธีการสอน

ขั้นที่ 3 แจ้ง เพื่อทราบวิธีการวัดผลและประเมินผล

ขั้นที่ 4 แบ่งกลุ่มนักเรียน แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน แบบคละ ความสามารถ โดยให้นักเรียนเสนอชื่อเพื่อนนักเรียนที่จะทำหน้าที่สอนเพื่อน ให้มีจำนวนเท่ากับ จำนวนกลุ่ม และนักเรียนที่ถูกเสนอชื่อจะต้องเต็มใจที่จะทำหน้าที่สอนเพื่อน

ขั้นที่ 5 ดำเนินการสอน โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

5.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการทักทาย พูดคุยซักถามปัญหา และทบทวนความรู้เดิม เพื่อเชื่อมโยงมาสู่ความรู้ใหม่

5.2 นักเรียนนั่งเรียนด้วยกันเป็นกลุ่มให้แต่ละกลุ่มศึกษา และ ทำกิจกรรมต่างๆ ตาม เอกสารประกอบการสอน โดยนักเรียนอาจจะศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง ถ้านักเรียนบางคนไม่เข้าใจ ครูจะใช้การถาม ตอบกระตุ้นแนะแนวทาง หรือให้ศึกษาเรียนรู้ด้วยกันจากเพื่อนภายในกลุ่ม ซึ่งมี นักเรียนเก่งเป็นหัวหน้ากลุ่มคอยให้ความช่วยเหลือ

5.3 ครูเดินดูและสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของ สมาชิกกลุ่มต่าง ๆ ถ้ากลุ่ม ใดมีปัญหาครูจะช่วยชี้แนะ แนะนำ ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ปัญหาให้

5.4 เมื่อนักเรียนมีมโนคติ (Concept) ในเรื่องที่เรียนแล้ว ให้จับคู่กับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อ ร่วมคิดร่วมทำในการทำแบบฝึกทักษะ และแบบฝึกหัด แล้วแลกเปลี่ยนกันตรวจสอบความถูกต้อง จากเฉลย คำตอบที่ครูแจกให้

5.5 สมาชิกทุกคนในกลุ่ม จะต้องทำแบบฝึกทักษะและแบบ ฝึกหัดได้ถูกต้องตาม เกณฑ์ที่ครูกำหนดในแต่ละจุดประสงค์ ถ้ามีสมาชิก คนใดในกลุ่มไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่ครูกำหนดใน แต่ละจุดประสงค์ ก็ให้หัวหน้ากลุ่มหรือนักเรียนในกลุ่มช่วยกันอธิบายจนกว่านักเรียนที่ไม่ผ่าน เกณฑ์จะทำแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึกหัดนั้นผ่านเกณฑ์ จึงจะเริ่มต้น ทำกิจกรรมในจุดประสงค์ ต่อไปได้

5.6 ครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ด้วยการเขียน โจทย์บนกระดาน แล้วลุ่ม นักเรียนจากบางกลุ่มมาเฉลยบนกระดาน โดยมีครูและนักเรียนที่เหลือตรวจสอบความถูกต้อง

5.7 ครูใช้การถามตอบให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายสรุป บทเรียน

5.8 ระหว่างดำเนินการสอน จะมีการทดสอบย่อยตามจุด ประสงค์นำไปเป็นคะแนน เก็บระหว่างภาค เป็นการทดสอบย่อยจะ แบ่งเป็นการทดสอบเดี่ยว การทดสอบกลุ่ม และการ แข่งขันเกมทางวิชาการ

ขั้นที่ 6 การวัดผลและประเมินผล การวัดผลและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดย การสังเกตการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม การทำแบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัดและการทดสอบ นั้นทวน วัฒนมงคลสุข และคณะ (2560, หน้า 283-284) วิธีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผ่านการปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่ (Buddy) มีวิธีการเบื้องต้น โดยสรุป สารสำคัญดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนเกี่ยวกับ การเรียนการสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” นี้ว่า ทำไปเพื่ออะไร อะไรคือสาเหตุหลักของปัญหาที่ต้องการขอความช่วยเหลือ
2. ตรวจสอบว่าใครบ้างที่สามารถแก้ปัญหาดังกล่าวมาแล้วบ้าง โดยแจ้งแผนการเรียน การสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ของทีมให้หน่วยงานอื่น ๆ ได้รับรู้ เพื่อหาผู้รู้ถึงปัญหาดังกล่าว
3. กำหนด Facilitator หรือ ผู้สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในกระบวนการ แลกเปลี่ยน เรียนรู้ระหว่างทีม เพื่อให้ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังเอาไว้
4. คำนึงเกี่ยวกับการวางแผนตารางเวลาให้เกิดความเหมาะสม และทันต่อการนำไปใช้ งาน หรือการปฏิบัติจริง โดยอาจเผื่อเวลาสำหรับปัญหาที่ไม่คาดคิดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตร่วมด้วย
5. เลือกผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย (Diverse) ทั้งทางด้าน ทักษะ (Skill) ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ (Competencies) และประสบการณ์ (Experience) สำหรับ จำนวนผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนควรอยู่ที่ประมาณ 6 – 8 คน
6. มุ่งเน้นหาผลลัพธ์ หรือสิ่งที่ต้องการได้รับจริง ดังกล่าวคือ การเรียนการสอนแบบ “เพื่อน ช่วยเพื่อน” นั้นจำเป็นต้องมองให้บรรลุถึงปัญหา สร้างทางเลือกให้หลากหลาย มากกว่าที่จะใช้ คำตอบ สำเร็จรูปทางใดทางหนึ่ง
7. วางแผนเกี่ยวกับเวลาสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม หรือการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ
8. กำหนดบทบาทของแต่ละฝ่ายให้เกิดความชัดเจน ตลอดจนการสร้างบรรยากาศ เพื่อให้ เอื้ออำนวยต่อการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ระหว่างกัน
9. แบ่งเวลาที่มีอยู่ออกเป็น 4 ส่วน นั่นคือ
  - 9.1 ในส่วนแรกใช้สำหรับทีมเจ้าบ้านเพื่อแบ่งปันข้อมูล (Information) บริบท (Context) รวมทั้งแผนงานในอนาคตด้วย

9.2 ส่วนที่สอง ใช้สนับสนุน หรือกระตุ้นให้ทีมผู้ช่วยเหลือ ซึ่งเป็นทีมเขียนได้ซักถามใน สิ่งที่เขาจำเป็นต้องรู้

9.3 ส่วนที่สาม ใช้เพื่อให้ทีมผู้ช่วยเหลือ ซึ่งเป็นทีมเขียนได้นำเสนอมุมมองความคิด เพื่อให้ทีมเจ้าบ้านนำสิ่งที่ได้ฟังไปวิเคราะห์

9.4 ส่วนที่สี่ ใช้สำหรับการพูดคุยโต้ตอบ พิจารณาเพื่อไตร่ตรองสิ่งที่ได้แลกเปลี่ยนในการ เรียนรู้ร่วมกัน

จากการศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้วิจัยได้สังเคราะห์รูปแบบ ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

1. ชี้แจง เพื่อทราบการจัดการเรียนการสอน
2. แจ้งเพื่อทราบวิธีการสอน
3. แจ้งเพื่อทราบวิธีการวัดผลและประเมินผล
4. แบ่งกลุ่มนักเรียน แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน แบบละ

ความสามารถ

5. ดำเนินการสอน
6. การวัดผลและประเมิน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค เพื่อนช่วยเพื่อน

ความหมาย

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค เพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมมาบูรณาการร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ	การเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
1. ชี้นำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ สร้างสถานการณ์และกำหนดบทบาทสมมติ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความกระตือรือร้น	1. ชี้แจง เพื่อทราบการจัดการเรียนการสอน 2. แจ้งเพื่อทราบวิธีการสอน 3. แจ้งเพื่อทราบวิธีการวัดผลและประเมินผล	1. ชี้นำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ ผู้สอนชี้แจงและแจ้งให้นักเรียนทราบถึงวิธีการสอนและการวัดผลประเมินผล หลังจากนั้นผู้สอนนำเสนอสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้น
2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์		2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ผู้สอนให้คำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์

ตารางที่ 3 (ต่อ)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การ แสดงบทบาทสมมติ	การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน	การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดง บทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบ ร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
3. ขั้นเลือกผู้แสดงบทบาท สมมติ	4. แบ่งกลุ่มนักเรียน แบ่งกลุ่มนักเรียน ออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่ม ละ 4-5 คน แบบคณะ ความสามารถ	3. ขั้นเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ย่อย กลุ่มละ 4-5 คน แบบคณะ ความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ให้ นักเรียนช่วยกันแต่งประ โยคบทบาท สมมติตามสถานการณ์ที่นักเรียนสุ่ม ได้ และกำหนดผู้แสดง
4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์		4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้สอนให้ นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้แสดงเป็นผู้ สังเกตการณ์ โดยการจับบันทึกและ ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้สอนเป็นคน กำหนดไว้
5. การแสดงบทบาท	5. ดำเนินการสอน	5. ขั้นการแสดงบทบาท ผู้สอนให้ นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาท สมมติตามสถานการณ์ที่แต่งไว้
6. ขั้นอภิปรายและสรุปความรู้ ที่ได้รับ	6. การวัดผลและ ประเมินผล	6. ขั้นอภิปรายและสรุปความรู้ ผู้สอน ให้นักเรียนร่วมอภิปรายและสรุป ความรู้ที่ได้รับจากแสดงบทบาท สมมติ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2542, หน้า 4) ได้กล่าวถึง ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถ ในการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีเจตนั้นก็ต้อง อาศัยความรู้ในวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ

นงนาฏ ดันติเสวี (2545) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมากทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาที่แสดงออก ในรูปของคะแนน ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2546, หน้า 29) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือมวลประสบการณ์ที่ปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอนทำให้บุคคล มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ

ศิริชัย กาญจนวาสิ (2548, หน้า 162) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ตามแผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า อันเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง

บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 122) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองต่าง ๆ ของนักเรียน ที่ได้จากการเรียนรู้การศึกษา การค้นคว้า การอบรม การสั่งสอน หรือได้จากประสบการณ์ที่ได้รับทางโรงเรียน และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

ศศิธร แม่นสงวน (2555, หน้า 260) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนรวมถึงพฤติกรรมต่าง ๆ จากการเรียน หรือการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนเพื่อประเมินว่านักเรียนมีความรู้ความสามารถ มีการเรียนรู้ระดับใด บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้มากน้อยเพียงใด เป็นไปตามมาตรฐานตัวชี้วัดอย่างไรบ้าง

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคล หรือความสามารถในการกระทำใด ๆ เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และสมรรถภาพของสมองต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Encyclopedia World Dictionary (อ้างถึงใน เยาวดี ราชัญกุล วิบูลย์ศรี, 2553, หน้า 16) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ คือ แบบสอบที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวัดผลการเรียนหรือการสอน

โรสส์และสแตนลีย์ (Ross and Stanley, 1967, อ้างถึงใน เยาวดี ราชัญกุล วิบูลย์ศรี, 2553, หน้า 16) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถทางวิชาการ เช่น แบบทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ แบบทดสอบวิชาฟิสิกส์ เป็นต้น

เยาวดี ราชัญกุล วิบูลย์ศรี (2553, หน้า 16) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ คือแบบวัดผลการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชาและทักษะต่างๆของแต่ละสาขาวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาขาวิชา

ทั้งหลายที่ได้จัดการสอนในระดับชั้นต่างๆ ของแต่ละ โรงเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีทั้งที่เป็นข้อเขียน(Paper and pencil test)และที่เป็นภาคปฏิบัติจริง(Performance test)

ชวาล แพรัตคุณ (2552, หน้า 74) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ แวะและสมรรถภาพสมองด้านต่างๆที่เด็กได้รับจากประสบการณ์ทั้งปวง ทั้งจากทางโรงเรียนและทางบ้าน ยกเว้น การวัดทางร่างกาย ความถนัด และทางบุคลิก-สังคม อันได้แก่ อารมณ์ และการปรับตัว เป็นต้น

นงเยาว์ อุทุมพร (2558, หน้า 18) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเมื่อครูจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ให้ผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนมีความรู้มากน้อยเพียงใด

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 53) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอนนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่างๆที่เรียนใน โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุป แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชาและทักษะต่าง ๆ ของแต่ละสาขาวิชา ที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระหรือตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอน และเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ในเนื้อหาสาระในเรื่องที่เรียนมากน้อยเพียงใด

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เยาวดี รวงษ์กุล วิบูลย์ศรี (2553, หน้า 20-24) ได้จำแนกประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 3 มิติ ดังต่อไปนี้

1. มิติที่ 1 จำแนกตามขอบเขตของเนื้อหาวิชาที่วัด โดยผู้ใช้แบบทดสอบจะต้องกำหนดเนื้อหาวิชาขึ้นเอง ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอบ และผู้สร้างแบบทดสอบสามารถที่จะพัฒนาแบบทดสอบให้มีเนื้อหาด้วยตามขอบเขตที่ต้องการ

2. มิติที่ 2 จำแนกตามลักษณะหน้าที่ทั่วไปของแบบทดสอบ โดยแบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ออกได้ 3 ลักษณะ คือ

2.1 แบบทดสอบเพื่อการสำรวจผลสัมฤทธิ์ (Survey tests) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ทำหน้าที่ในการสำรวจความสามารถทั่ว ๆ ไปของนักเรียน โดยประเมินความรู้ในเนื้อหาวิชาหรือทักษะต่าง ๆ เพื่อแสดงระดับความสามารถของนักเรียน

2.2 แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ (Diagnostic tests) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ทำหน้าที่วินิจฉัยเกี่ยวกับจุดเด่นจุดด้อยขององค์ประกอบสำคัญทางด้านทักษะต่าง ๆ ของนักเรียน

2.3 แบบทดสอบเพื่อวัดความพร้อม (Readiness tests) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ทำหน้าที่ในการวัดทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในชั้นที่สูงขึ้น ใช้สำหรับทำนายการกระทำในอนาคต จึงทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการวัดความถนัดไปในตัวด้วย

3. มิตีที่ 3 จำแนกตามคำตอบที่ใช้ ทั่วไปแล้ว แบบข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่ที่ใช้กันมักจะเป็นแบบข้อสอบประเภทข้อเขียน

ชวาล แพรัตคุณ (2552, หน้า 74-75) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 พวก ได้แก่

1. แบบทดสอบของครู หมายถึงข้อสอบ ข้อปัญหา และโจทย์ข้อคำถามต่าง ๆ ที่พวกเราครู ๆ สร้างกันขึ้นใช้เอง แบบทดสอบชนิดนี้ จะยังคงมีและจะต้องดำรงความสำคัญ เป็นกระดูกสันหลังของการวัดผลอยู่ตลอดไป คุณประโยชน์ที่สำคัญยิ่งของข้อสอบชนิดนี้อยู่ตรงที่เราสามารถพลิกแพลงให้เหมาะสมกับ สภาพและเหตุการณ์ ได้ต่าง ๆ นานา เราอาจใช้ข้อสอบชนิดนี้ เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียน ใช้เป็นเครื่องมือวัดพื้นฐานความรู้เดิม วัดความงอกงามในการเรียนการสอน วัดความบกพร่องเพื่อจัดสอนซ่อมแซม วัดความพร้อมที่จะขึ้นบทเรียนใหม่ และอีกสารพัดวัตถุประสงค์ ตามแต่ที่ครูจะปรารถนา

2. ข้อสอบมาตรฐาน ในวงการศึกษปัจจุบัน เรามีความต้องการแบบทดสอบชนิดนี้ มากมายเหลือเกิน และเป็นความต้องการที่รีบด่วนด้วย แบบทดสอบมาตรฐานนี้มีคุณค่ามหาศาล สามารถใช้เป็นหลักสำหรับวัดและเปรียบเทียบผล เพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอน ในเรื่องใด ๆ ก็ได้ จะใช้สำหรับวัด อัตราความงอกงามของเด็กแต่ละวัย ในแต่ละกลุ่มแต่ละภาคก็ได้ จะใช้สำหรับให้ครูวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ ระหว่างวิชาต่าง ๆ ในเด็กแต่ละคนก็ได้ และจะใช้ในงานสอบวัดอื่น ๆ อีกก็ได้

นงเยาว์ อุทุมพร (2558, หน้า 18) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทั่วไป แบ่งออก 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-made test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูผู้สอนใช้กัน โดยทั่วไป ในโรงเรียน ครูสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เพราะเป็นผู้ที่ออกข้อสอบเอง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ เช่นเดียวกันกับแบบทดสอบที่ครูสร้าง แต่ได้มีการหาคุณภาพมาแล้ว มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในการแปลความหมายของคะแนน สามารถนำไปเปรียบเทียบได้กว้างกว่า บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 53) แบบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดและคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm referenced test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดีเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้ในกลุ่มเปรียบเทียบ

ศศิธร เม้นสงวน (2555, หน้า 261) อธิบายว่า ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำแนกตามลักษณะการสร้าง แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเอง มุ่งใช้วัดผลนักเรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูผู้สอนสอน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper test)

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective test) แบบทดสอบที่กำหนดปัญหา แล้วให้นักเรียนแสดงคำตอบ โดยการเขียนแสดงความรู้ ความคิด เจตคติได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัย (Objective test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้เขียนตอบสั้น ๆ เป็นแบบทดสอบถูก/ผิด แบบทดสอบเติมคำสั้น ๆ แบบจับคู่ แบบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั่วไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการคิดวิเคราะห์ ปรับปรุงจนมีคุณภาพมาตรฐาน

นางเยาว์ อุทุมพร(2558, หน้า 27-28) กล่าวถึง แบบทดสอบแบบอัตนัยหรือแบบความเรียง (Subjective or essay test) ไว้ดังนี้

แบบทดสอบแบบอัตนัยหรือแบบความเรียง เป็นข้อสอบที่ให้ผู้เรียนมีอิสระในการตอบหลากหลาย อาจเป็นแบบทดสอบที่ต้องการให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ จำกัดและชัดเจน หรือให้อิสระผู้เรียนอย่าง มากในการกำหนดรูปแบบและขอบข่ายในการตอบให้เขียนออกมาให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ แบบทดสอบ แบบอัตนัยหรือแบบความเรียง แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. คำถามแบบจำกัดคำตอบ (Restricted-response questions) เป็นคำถามที่จำกัด เนื้อหา สำหรับคำตอบที่จะตอบ ขอบเขตของเนื้อหาจะระบุแคบ ๆ ด้วยปัญหาและรูปแบบเฉพาะของ คำตอบ โดยปกติอาจใช้คำกริยาแสดงการกระทำ เช่น ระบุ บอกเหตุผล จงอธิบายสาเหตุ บอก ประโยชน์ เป็นต้น บางกรณีคำตอบถูกจำกัดมากขึ้น โดยเนื้อหาหรือโดยการใส่คำสั่ง/ คำแนะนำ พิเศษ

2. คำถามแบบไม่จำกัดคำตอบ (Extended-response questions) เป็นคำถามที่ไม่จำกัด คำตอบจัดไว้สำหรับการบูรณาการความคิดต่างๆ เชิงสร้างสรรค์ การประเมินเนื้อหาต่าง ๆ ใน ภาพรวม และวิธีการกว้าง ๆ ในการแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลการเรียนรู้ที่สำคัญทั้งหมดและไม่สามารถวัดโดย ข้อสอบชนิดอื่น โดยปกติมักจะมีคำว่า จงแสดงความคิด จงอธิบาย จงให้เหตุผล จงวิจารณ์ เป็นต้น

นงเยาว์ อุทุมพร(2558, หน้า 32-44) กล่าวถึง แบบทดสอบแบบปรนัยหรือแบบจำกัด ตัวเลือก (Fixed response test) ไว้ดังนี้

แบบทดสอบแบบปรนัยหรือแบบจำกัดตัวเลือก เป็นข้อสอบที่จำกัดตัวเลือกในการตอบ ไว้แบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้ ดังนี้

1. แบบทดสอบแบบถูก-ผิด (True-false items)

แบบทดสอบแบบถูก-ผิด เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยข้อความตามเนื้อหาที่ต้องการวัด โดยให้ผู้ตอบพิจารณาข้อความแล้วตอบว่า ถูก-ผิด ใช่ ไม่ใช่ เป็นการให้ผู้ตอบแบบทดสอบเลือก ตัวเลือก ตัวหนึ่งตัวใดจากสองตัวเลือก หรืออาจให้ผู้ตอบแก้ไขข้อความให้ถูกต้องด้วยก็ได้เมื่อ ข้อความนั้นผิด

2. แบบทดสอบแบบจับคู่ (Matching items)

แบบทดสอบแบบจับคู่เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยคำหรือข้อความ 2 ชุด ให้ผู้ตอบ พยายาม มองหาความสัมพันธ์ของคำหรือข้อความแต่ละคู่ ตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้ โดยปกติ จะให้ชุดทางซ้าย เป็นส่วนของคำถาม และชุดที่อยู่ทางขวามือเป็นชุดของคำตอบหรือตัวเลือก เช่น ให้หาความสัมพันธ์ เป็นต้น

3. แบบทดสอบแบบเติมคำ (Completion items)

แบบทดสอบแบบเติมคำ เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบเขียนข้อความลงในช่องว่างที่ เว้นไว้ ให้ซึ่งข้อความนั้นยังไม่สมบูรณ์ เพื่อให้ข้อความทั้งหมดสมบูรณ์และถูกต้อง แบบทดสอบ แบบเติมคำแบ่ง ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1 แบบประโยคไม่สมบูรณ์ เป็นการเขียนประโยคบอกเล่าที่เป็นประโยคไม่สมบูรณ์ โดย เว้นคำ วลีหรืออาจเป็นตัวเลขที่เกี่ยวข้องไว้ เพื่อให้ผู้ตอบเติมประโยคให้ถูกต้อง

3.2 แบบประโยคคำถาม เป็นการเขียนในรูปของประโยคคำถาม แล้วเว้นช่องว่างให้เขียน ตอบท้ายประโยค อาจเป็นวลี คำ หรือตัวเลขก็ได้

4. แบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple choice items)

แบบทดสอบแบบเลือกตอบ เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยคำถาม และกำหนดตัวเลือกให้ผู้ตอบ เลือกจากตัวเลือกที่กำหนดให้ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตัวเลือก (Choice) ในตัวเลือกนี้จะประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ตัวถูกซึ่งเป็นตัวคำตอบที่ต้องการ และ ตัวผิดหรือตัวลวง โดยทั่วไปตัวเลือกจะกำหนดให้มี 3-5 ตัวเลือก ขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียน รูปแบบของ แบบทดสอบแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ มี 3 รูปแบบคือ

4.1 คำถามเดี่ยว (Single question) เป็นลักษณะของแบบทดสอบที่ลักษณะของคำถามจะถามเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และมีตัวเลือกครบสมบูรณ์ในข้อนั้น ไม่เกี่ยวกับข้ออื่น ๆ ดังนั้นการตอบแต่ละข้อ จึงเป็นอิสระไม่เกี่ยวข้องกัน แบ่งออกหลายรูปแบบดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.1.1 แบบคำตอบถูก รูปแบบของคำถามต้องการให้ผู้ตอบหาคำตอบที่ถูกต้องเพียง คำตอบเดียว จากตัวเลือกที่กำหนดให้ ได้แก่

4.1.1.1 แบบให้เลือกคำตอบที่ถูกต้อง เป็นการให้ผู้ตอบเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง ข้อเดียว ซึ่งตัวเลือกอื่นที่มีมักจะผิดหมด

4.1.1.2 แบบให้เลือกคำตอบที่ดีที่สุด เป็นการให้ผู้ตอบเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ เห็นว่าถูกทุกข้อ แต่จะมีอยู่ข้อหนึ่งที่เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

4.1.1.3 แบบให้เลือกคำตอบที่ใกล้เคียงที่สุด เป็นการให้ผู้ตอบเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่มีความหมายใกล้เคียงที่สุดหรือคล้ายคลึง หรือแบบเดียวกัน

4.1.2 แบบเติมประโยคให้สมบูรณ์ เป็นการให้ผู้ตอบเติมคำ โดยกำหนดตัวเลือกมาให้ อาจเป็นการให้เติม 1 แห่งหรือ 2 แห่ง เพื่อให้ได้ประโยคที่สมบูรณ์

4.1.3 แบบเปลี่ยนแทน เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาข้อความหรือคำที่ขีดเส้นใต้ไว้ แล้วพิจารณาว่า ควรเปลี่ยนข้อความหรือคำนั้นให้สมบูรณ์ โดยเรื่องจากตัวเรื่องที่กำหนด

4.1.4 แบบตัวเลือกไม่สมบูรณ์ เป็นการให้ผู้ตอบคิดคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้อีกชั้นหนึ่งก่อนจึงจะได้คำตอบ

4.1.5 แบบอ่านภาพหรือเครื่องหมาย เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณารูปภาพหรือเครื่องหมายซึ่งเป็นส่วนของคำถาม และให้ผู้ตอบตอบเป็นตัวหนังสือหรือตัวเลข

4.1.6 แบบจัดประเภท เป็นการให้ผู้ตอบแยก หรือรวมสิ่งต่างๆเข้าเป็นหมวดหมู่ตามชนิดของสิ่งของได้ถูกต้อง โดยอาจจัดเป็นชนิดพวกเดียวกัน แบบต่างพวกกันก็ได้

4.1.7 แบบขาดเกิน เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความที่กำหนดขาดอะไรหรือมีสิ่งใดเกินซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ ใจความก็สมบูรณ์เพียงพอแล้ว โดยออกข้อสอบเป็นแบบขาด หรือแบบเกินก็ได้

4.1.8 แบบสัมพันธ์ เป็นการให้ผู้ตอบหาความสัมพันธ์ระหว่างของ 2 สิ่งหรือ 2 เรื่อง เป็นอย่างน้อย

4.1.9 แบบอนุกรม เป็นการให้ผู้ตอบคิดค้นหากฎเกณฑ์จากโจทย์หรือข้อมูลที่กำหนดให้แล้วนำไปใช้เป็นแนวทางในการตอบคำถาม

4.2 คำถามที่มีตัวเลือกคงที่ (Constant choices) เป็นลักษณะของแบบสอบถามที่มีตัวเลือกชุดเดียว สำหรับใช้ตอบคำถามหลาย ๆ ข้อ โดยตัวเลือกชุดนั้นจะเป็นเรื่องราวเดียวกัน แบ่งออกได้หลาย รูปแบบดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.2.1 แบบตัวเลือกที่เป็นข้อความและเหตุผล เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาความสอดคล้อง ของตัวเลือกที่กำหนด

4.2.2 แบบตัวเลือกปกติ เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาตัวเลือกที่กำหนดให้ และเลือกตัวเลือก ที่ถูกต้อง

4.2.3 แบบให้พิจารณาจากรูปภาพ เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาคำตอบจากรูปภาพที่กำหนดให้

4.3 คำถามแบบสถานการณ์ (Situation test) เป็นลักษณะของแบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์จำลอง ข้อความ โคลงหรือกลอน คำสนทนา บทความ เรื่องราว รูปภาพ ตาราง กราฟ สถิติ เป็นต้น มาให้แล้วตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่กำหนดให้ มีหลายรูปแบบดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.3.1 แบบใช้คำสนทนาเป็นสถานการณ์ เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาคำสนทนาที่กำหนดให้แล้วตอบคำถาม

4.3.2 แบบใช้ตาราง เป็นการให้ผู้ตอบพิจารณาข้อมูลจากตารางที่กำหนด แล้วตอบคำถาม

4.3.3 แบบใช้โคลงหรือกลอนเป็นสถานการณ์ เป็นการให้ผู้ตอบอ่าน โคลงหรือกลอนที่ให้มาแล้วตอบคำถาม

จากการศึกษาข้อมูล แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถแบ่งออกเป็นประเภทได้หลากหลาย โดยผู้วิจัยสามารถสรุปประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่วัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสร้างขึ้น โดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมากกว่าที่จะสร้างขึ้น โดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพียงบุคคลเดียว มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนน และการแปลความหมายของคะแนน

2. แบบทดสอบที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเอง เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในชั้นเรียน ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้สร้างขึ้น มุ่งวัดผลเฉพาะกลุ่มที่ครูผู้สอนได้ทำการสอน ลักษณะของแบบทดสอบจะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แบบทดสอบอัตนัย เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถาม หรือปัญหาขึ้นมาแล้วให้นักเรียนแสดงคำตอบ โดยการเขียนแสดงความรู้ ความคิด เจตคติ

2.2 แบบทดสอบปรนัย เป็นแบบทดสอบที่เหมาะสมจะใช้ในการวัดความสามารถ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา แต่จะเป็นแบบทดสอบที่วัดเพียงการจำทางด้านของรายละเอียดของเนื้อหาเท่านั้น นักเรียนไม่มีโอกาสแสดงคำตอบได้อย่างแบบทดสอบอัตนัย โดยแบ่งประเภทของแบบทดสอบปรนัยเป็นประเภทย่อย ๆ เช่น แบบทดสอบถูก/ผิด แบบทดสอบเติมคำสั้น ๆ แบบจับคู่ แบบเลือกตอบ เป็นต้น

ในงานวิจัยของผู้วิจัย ได้เลือกใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบปรนัย 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เยาวดี ราชย์กุล วิบูลย์ศรี (2553, หน้า 178-179) กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ไว้ดังนี้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์สามารถแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปของการสอบให้อยู่ในรูปแบบของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยระบุเป็นข้อ ๆ และให้วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเหล่านั้น สอดคล้องกับเนื้อหาสาระทั้งหมดที่จะทำการทดสอบด้วย

ขั้นที่ 2 กำหนดโครงเรื่องของเนื้อหาสาระ ที่จะทำการทดสอบให้ครบถ้วน

ขั้นที่ 3 เตรียมตารางเฉพาะ หรือผังของแบบทดสอบ เพื่อแสดงถึงน้ำหนักของเนื้อหาวิชาแต่ละส่วน และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการทดสอบให้เด่นชัด สั้น กระชับ และมีความชัดเจน

ขั้นที่ 4 สร้างข้อกระทงทั้งหมดที่ต้องการจะทดสอบให้เป็นไปตามสัดส่วนของน้ำหนักที่ระบุไว้ในตารางเฉพาะ

นงเยาว์ อุทุมพร(2558, หน้า 18) หลักการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและนิยามที่ชัดเจน ขั้นแรก การพัฒนาแบบทดสอบ ควรระบุ สิ่งที่จะวัดให้ชัดเจน โดยพิจารณาว่าคุณลักษณะที่ต้องการวัดคืออะไร ทั้งด้านความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน ทักษะและลักษณะนิสัย

2. ควรสร้างให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่ต้องการทั้งหมด แบบทดสอบควรวัดทุกระดับ ของ การเรียนรู้ ไม่เพียงแต่ความรู้ ความเข้าใจ แต่ควรสอบวัดความรู้ระดับสูง เช่น การนำไปใช้ การ วิเคราะห์ สังเคราะห์ด้วย เพื่อกระตุ้นให้มีการเรียนรู้ในระดับสูง การแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่า แบบทดสอบจะวัดทุก ระดับการเรียนรู้เป็นวิธีหนึ่งซึ่งสามารถช่วยปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียน ได้โดยตรง

3. ควรวัดกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนงานการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะที่ต้องการ การ ทดสอบควรครอบคลุมความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และทักษะจำนวนมาก แต่ความ จำกัดด้านเวลา และอื่น ๆ อาจทำให้สามารถสร้างแบบทดสอบที่ใช้วัดได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น การ สร้างแบบทดสอบจึงต้อง ใช้กระบวนการที่เป็นระบบ ให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของข้อสอบ ที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะ ที่ต้องการจริง

4. เลือกใช้ชนิดของข้อสอบที่เหมาะสมกับการวัดคุณลักษณะที่ต้องการ การเลือกชนิด ของข้อสอบที่เหมาะสมที่สุดในการสร้างแบบทดสอบ จะทำให้สามารถดึงคุณลักษณะที่ต้องการ ออกมาและวัด ได้จริงว่าเกิดการเรียนรู้ในระดับใด

5. ควรพิจารณาวางแผนการบริหารแบบทดสอบ พิจารณาวิธีการใช้ผลการทดสอบมา ประกอบการสร้างแบบทดสอบ เช่นแบบทดสอบวินิจฉัย ใช้ในการวินิจฉัยความสามารถของผู้เรียน เพื่อจะ ได้มีการสอนซ่อมเสริมปรับปรุงผู้เรียนตามมา ซึ่งควรจะนำมาพิจารณาประกอบการสร้าง แบบทดสอบนั้น จะได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้น

6. คะแนนจากผลการทดสอบไม่ควรมีความคลาดเคลื่อนในการวัด เพื่อควบคุมความ คลาดเคลื่อนในการวัด การสร้างเครื่องมือควรระมัดระวัง ข้อสอบไม่ควรมีลักษณะกำกวม (Ambiguous) หรือข้อสอบในการวัดทักษะเฉพาะต้องไม่น้อยเกินไป นอกจากนี้การบริหาร แบบทดสอบต้องเหมาะสม การให้คะแนนต้องเป็นปรนัยและอื่น ๆ

จากการศึกษาข้อมูล ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรมีการ กำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะวัดให้ชัดเจน ควรมีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ให้ครอบคลุมกับ เนื้อหาทั้งหมด กำหนดน้ำหนักและสัดส่วนของคะแนนให้ชัดเจน และควรเลือกใช้ชนิดของ แบบทดสอบที่เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการวัด คะแนนจากผลการทดสอบต้องชัดเจนไม่มีความ คลาดเคลื่อน

ซึ่งในงานวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ในรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

ทักษะการสื่อสาร

ความหมายของทักษะการสื่อสาร

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือ ความต้องการจากผู้ส่งสาร โดยผ่านสื่อต่าง ๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน การใช้สัญลักษณ์ การแสดงท่าทาง หรือการจัด กิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ดังนั้น ทักษะการสื่อสาร จึงหมายถึง ความสามารถในการรับและส่งสาร เพื่อถ่ายทอด ความคิด ความรู้ และทัศนคติของตนอย่างเหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

Byrne (1986, p. 8) ทักษะการสื่อสาร คือ ทักษะทางภาษาที่ประกอบด้วยทักษะการรับสาร (Reception skill) หมายถึง ทักษะการฟัง และการอ่าน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับทักษะการส่งสาร (Production skill) หมายถึง ทักษะการพูดและการเขียน ทั้งนี้ทักษะทั้งสี่มีความสัมพันธ์กัน

(Zappolo, 1981, p. 31 อ้างถึงใน นิตยา เจริญสิทธิ์, 2532) ทักษะการสื่อสาร คือ ทักษะทางภาษาที่ใช้สื่อความหมายหรือใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะทางภาษาแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยปกติในชีวิตประจำวันมนุษย์เราจะใช้ทักษะการฟัง 45% การพูด 30% และ 25% เป็นทักษะการอ่านและการเขียน

กล่าวโดยสรุป ทักษะการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการรับและส่งสาร เพื่อถ่ายทอด ความคิด ความรู้ และทัศนคติของตนอย่างเหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกทักษะการสื่อสาร ในด้านทักษะการพูด มาใช้ในการวิจัย โดยเปรียบเทียบทักษะการสื่อสาร ด้านการพูด ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ทักษะการพูด

ความหมายของทักษะการพูด

Valette (1977) กล่าวถึง การพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ว่าไม่ได้มีแค่การออกเสียงในประโยคแค่นั้น แต่เป็นการพูดเพื่อทำตามหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ในสิ่งที่

เราพูด และถ้าเป็นการพูดของผู้พูดที่มีอายุอยู่ในระดับที่สูงขึ้นไปก็ต้องเลือกใช้สำนวนภาษาหรือคำพูดให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะและต้องเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคด้วย

Scott (1981, p. 70) กล่าวถึง การพูดเพื่อสื่อสารเป็นรูปแบบหรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ผู้พูดและผู้ฟังจะมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน และสามารถตีความหมายในสิ่งที่ฟังได้

Byrne (1986, p. 36) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟัง และทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในการใช้คำ ตลอดจนความเข้าใจท่าทางโองผู้พูดที่เป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ

William Litterwood (1995, pp. 1-8) ได้อธิบายว่า การพูด หมายถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ระหว่าง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ดังนั้นจึงต้องพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษา และใช้คำพูดที่เหมาะสมรวมถึงพูดได้ถูกต้องตาม สถานการณ์ นอกจากนั้นยังได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่ามีได้เป็นเพียงการออกเสียงคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เป็นการพูดตามหน้าที่ของภาษา การทำให้ผู้อื่นเข้าใจ จุดประสงค์ในสิ่งที่ผู้พูดพูด และการพูดของผู้ที่มีความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป ยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคด้วย

พรสวรรค์ ลีป้อ (2550, หน้า 163) การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้อื่นสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

กล่าวโดยสรุป ทักษะการพูด คือ การการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นการสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของผู้พูด โดยมีภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร

การวัดและประเมินทักษะการพูด

Carroll (1982, pp. 53-55) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการสื่อสารไว้ดังนี้

5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ

- 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลังเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

Clark (1972) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การออกเสียง

- 1.1 ยังพูดไม่ได้และได้ตอบไม่ได้
- 1.2 ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
- 1.3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
- 1.4 ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

2. คำศัพท์

- 2.1 ใช้คำศัพท์ผิดและได้ตอบไม่ได้
- 2.2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
- 2.3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
- 2.4 ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

3. ไวยากรณ์

- 3.1 โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
- 3.2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้ถูกต้องบ้าง
- 3.3 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดเล็กน้อย
- 3.4 ไม่มีข้อผิดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

4. ความคล่องแคล่ว

- 4.1 พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยคหรือได้ตอบไม่ได้
- 4.2 พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
- 4.3 บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
- 4.4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Hilsdon (1991, pp. 190-191) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารว่า ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควรได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์

ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึงสามารถสนทนาได้แต่มีความยุ่งยากในการพูด

ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึงสนทนาได้แต่ไม่คล่อง

ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 0 (ใช้ไม่ได้) หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530, หน้า 68-70) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตรวัดประมาณค่า 6 ระดับ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้
- 1.2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
- 1.3 มีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 1.4 มีความลังเลในการพูด บางครั้งบางครั้งมีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่

และต้องจัดเรียงคำ

- 1.5 พูดได้อย่างสบาย และราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็ว และความสม่ำเสมอของการพูด

- 1.6 พูดได้ทุกหัวข้ออย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือบางวลี
- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple sentences) ที่สั้น ๆ
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

- 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
- 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
- 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
- 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก

- 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
  - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
  - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
  - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาคำน โครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
  - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมากแต่ยังมีปัญหาคำน โครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
  - 4.5 มีคำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาคำน โครงสร้างน้อยมาก
  - 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด
5. สำเนียง
  - 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
  - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
  - 5.3 สำเนียงยังเป็นไทยทำให้ต้องตั้งใจฟังและการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้าน ไวยากรณ์และคำศัพท์
  - 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
  - 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัดแต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
  - 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษาไม่มีสำเนียงไทยเลย
6. ความพยายามในการสื่อสาร
  - 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
  - 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมากแต่ยังขาดความกระตือรือร้น
  - 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้างแต่ยังแสดงความไม่สนใจ
  - 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารแต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
  - 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริงและรู้จักใช้ท่าทางช่วย
  - 6.6 ผู้เรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษามือและท่าทางเพื่อการแสดงออก

สำนักงานวิชาการและมาตรฐานทางการศึกษา (2553, หน้า 132) แบ่งความสามารถทางการสื่อสารออกเป็น 4 ด้าน โดยกำหนดให้แต่ละด้านมีการให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ความถูกต้องของเนื้อหา
  - ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง ใช้คำศัพท์ที่สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ถูกต้องทุกประโยค

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ ถูกต้องเป็นบางส่วน

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ไม่ ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

2. การออกเสียง

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง เน้นหนักคำ/ประโยคได้สมบูรณ์

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง เน้นหนักคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง แต่ส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคไม่ถูกต้องทำให้สื่อสารไม่ได้

3. ความคล่องแคล่ว

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ดี

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง พูดได้บางคำ ทำให้สื่อความหมายไม่ได้

4. การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์ แต่ไม่มีท่าทาง

ประกอบ

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง พูดได้น้อยมาก

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539, หน้า 80) กล่าวถึงหลักการประเมินทักษะการพูดว่าจะต้อง คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลงการ เว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงท่า สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูด

และผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพและผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสม

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้อง

5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อสารอย่างมีความหมาย

6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

โดยในการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินของสำนักงานวิชาการและมาตรฐานทางการศึกษา มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน โดยกำหนดให้แต่ละด้านมีการให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ความถูกต้องของเนื้อหา

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ถูกต้องทุกประโยค

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ถูกต้องเป็นบางส่วน

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง ใช้คำศัพท์สื่อความหมายตรงกับเนื้อหาและไวยากรณ์ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

2. การออกเสียง

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียงเน้นหนักคำ/ประโยคได้สมบูรณ์

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียงเน้นหนักคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียงแต่ส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก

ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง ออกเสียงคำศัพท์ประโยคไม่ถูกต้องทำให้สื่อสารไม่ได้

3. ความคล่องแคล่ว

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ดี

ระดับ 3 (ดี) หมายถึง พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน
 ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง พูดได้บางคำ ทำให้สื่อความหมายไม่ได้

4. การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์
 ระดับ 3 (ดี) หมายถึง พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์ แต่ไม่มีท่าทาง

ประกอบ

ระดับ 2 (พอใช้) หมายถึง พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ
 ระดับ 1 (ปรับปรุง) หมายถึง พูดได้น้อยมาก

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

อารมณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 64) เจตคติ (Attitude) หมายถึง ความรู้สึกทั้งที่พอใจและไม่พอใจ ที่บุคคลมีต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป
 วารินทร์ สายโอบเอื้อ (2522 อ้างถึงใน อารมณ์ ใจเที่ยง, 2553, หน้า 64-65) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก และ ท่าทีของคนเราที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกในทางชอบ ไม่ชอบ และมีผลทำให้ บุคคลพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นตามความรู้สึกดังกล่าว
 เจตคติที่บุคคลแสดงออกจึงมีทั้ง 2 ด้าน ได้แก่

1. เจตคติทางบวก (Positive attitude) หมายถึง เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งต่างๆ ใน ลักษณะที่ดี เป็นไปในทางบวก คือ การยอมรับโดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกในทางชอบ พอใจ ถูกใจ และเห็นว่าสิ่งนั้นดีมีประโยชน์

2. เจตคติทางลบ (Negative attitude) หมายถึง เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งต่างๆ ในลักษณะที่ไม่ดี เป็นไปในทางลบ คือ การไม่ยอมรับโดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกในทาง ลบ ไม่พอใจ ไม่ถูกใจ ไม่มีประโยชน์ ไม่เห็นด้วย

นงเยาว์ อุทุมพร (2558, หน้า 125) เจตคติ (Attitude) หมายถึง สภาวะทางจิตและสมองที่พร้อมจะแสดงพฤติกรรมต่อเหตุการณ์ หรือวัตถุ เจตคติประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนคือ

1. ความคิด ความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งนั้น
2. ความรู้สึก ผลการประเมินอารมณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น
3. แนวโน้มของการแสดงพฤติกรรม อากาการ ปฏิกริยา ต่อวัตถุ หรือเหตุการณ์ หรือคนหรือสิ่งของ

กล่าวโดยสรุป เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก และ ท่าทีของคนเราที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ว่าจะเป็นความคิด ความรู้สึก วัตถุ พฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่อยู่รอบตัวเรา ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกในทางชอบ ไม่ชอบ ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองตอบต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป

วิธีการส่งเสริมให้เกิดเจตคติ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 65) กล่าวถึง วิธีการส่งเสริมให้เกิดเจตคติ ไว้ดังนี้

ครูผู้สอนจัดเป็นบุคคลสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน วิธีการส่งเสริมมีหลายวิธี แต่จะขอกกล่าวสรุปเพียง 7 วิธี ดังนี้

1. ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน โดยวิธีการอภิปราย หรือจัดประสบการณ์ให้ ผู้เรียนนำไปพิจารณาไตร่ตรอง จนเกิดการยอมรับเจตคตินั้น
2. ชักจูงให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับ โดยการให้คำแนะนำ บอกเล่า หรือให้ความรู้เพิ่มเติม จากที่ผู้เรียนเคยรู้มา อาจให้ชมภาพยนตร์ หรือฟังปาฐกถา เมื่อผู้เรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญก็จะยอมรับเจตคตินั้น
3. จัดกิจกรรมที่เร้าให้เกิดการยอมรับ เช่น การให้ชมภาพยนตร์ ดูละคร หรือรูปภาพ ผู้เรียนจะเปลี่ยนเจตคติได้ เช่น ไม่ต้องการให้ผู้เรียนรับประทานลูกกวาด ก็ให้ชมภาพยนตร์ หรือดูรูปภาพเกี่ยวกับโทษของลูกกวาด ผู้เรียนไม่ยอมกินสุพินเสีย ก็เปลี่ยนเจตคติได้
4. ให้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรง ผู้เรียนได้พบ ได้สัมผัสด้วยตนเอง ย่อมเปลี่ยนเจตคติ หรือยอมรับเจตคติใหม่ได้ เช่น การจัดเข้าค่าย ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์ ตรงหลายด้าน มีผลต่อเจตคติที่มีอยู่
5. สร้างความประทับใจแก่ผู้เรียน เช่น นักเรียนที่เริ่มเข้าโรงเรียนเมื่อมาพบกับครู ที่ใจดี โรงเรียนที่สะอาดสวยงาม ย่อมมีเจตคติที่ดีต่อโรงเรียน
6. ส่งเสริมให้อ่านหนังสือ เพราะการอ่านหนังสือจะช่วยเปลี่ยนเจตคติได้บ้าง เนื่องจากผู้อ่านมักจะนำตนเองเข้าไปสวมบทบาทตัวเอกในเรื่อง ทำให้คล้อยตามแนวความคิด ต่าง ๆ ถ้าผู้สอนจัดหนังสือที่ดีให้อ่าน ผู้เรียนย่อมได้เจตคติที่ต้องการ
7. จัดสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ให้ใหม่ เช่น ให้เข้าชมรมสร้างสรรค์สิ่งที่ดี ผู้เรียน ก็จะยอมรับหรือเปลี่ยนเจตคติไปดังที่ต้องการได้

ทิสนา เขมณี (2551, หน้า 127-128) กล่าวถึง กระบวนการสร้างเจตคติ ไว้ดังนี้

กระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่แทรกได้กับทุกเนื้อหา เน้นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน อาจเป็นความคิด หลักการ การกระทำ เหตุการณ์ สถานการณ์ ฯลฯ มีขั้นตอนดังนี้

1. สังเกต ผู้เรียนพิจารณาข้อมูล เหตุการณ์ การกระทำที่เกี่ยวข้องกับการมีเจตคติที่ดีและเจตคติที่ไม่ดี

2. วิเคราะห์ ผู้เรียนพิจารณาผลที่จะเกิดขึ้นตามมา แยกเป็นการกระทำที่เหมาะสมได้ผลตามที่น่าพอใจ และการกระทำที่ไม่เหมาะสมได้ผลที่ไม่น่าพอใจ

3. สรุป ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลเป็นหลักการ แนวคิด แนวปฏิบัติ

แบบวัดเจตคติ

นงเยาว์ อุทุมพร (2558, หน้า 125) กล่าวถึง ความหมายของแบบวัดเจตคติ ไว้ดังนี้

แบบวัดเจตคติ (Attitude scale) เป็นชุดคำถามที่ใช้ภาษา ที่แต่ละคนสามารถตอบโดยแสดง ระดับความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ชอบหรือไม่ชอบ หรือวิธีตอบแบบอื่น ๆ ข้อคำถามในแบบวัดเจตคติมี ทางเลือกที่แน่นอน โดยผู้ตอบแต่ละคนตอบตามประเด็นในแบบวัดเจตคติ ๆ เป็นมาตรวัดชนิดหนึ่ง ซึ่งมาตรวัดนี้เป็นชุดสัญลักษณ์หรือตัวเลขที่สร้างอย่างดีโดยกำหนดเกณฑ์ให้กับบุคคลหรือพฤติกรรม คล้ายกับการทดสอบ (Test) แต่มาตรวัดจะใช้แสดงเครื่องมือวัดพร้อมระบุตัวเลขที่จัดระบบในเครื่องมือวัด แบบทดสอบก็จัดเป็นมาตรวัดชนิดหนึ่ง แต่มาตรวัดอาจไม่ใช่แบบทดสอบ เพราะการใช้มาตรวัดไม่ใช้ใน เรื่องการแข่งขันหรือความสำเร็จ/ล้มเหลวเหมือนแบบทดสอบ เช่นเราจะใช้การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement testing) ไม่ใช่มาตรวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Scaling) และใช้แบบทดสอบเชาว์ปัญญา ไม่ใช่มาตรวัดเชาว์ปัญญา เป็นต้น

นงเยาว์ อุทุมพร (2558, หน้า 126-134) กล่าวถึง ประเภทของแบบวัดเจตคติ ไว้ดังนี้

โดยทั่วไปแบบวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัยมีหลายประเภท ผู้วิจัยสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมสำหรับแบบวัดเจตคติที่นิยมใช้มี 3 แบบ คือ

1. แบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ทหรือแบบวัดเจตคติแบบมาตรสรุปรวม เป็นชุดข้อคำถามทั้งหมดจำนวน โดยประมาณซึ่งจะพอเหมาะกับน้ำหนักเจตคติหรือคุณค่าที่ต้องการวัด ผู้ตอบจะตอบตามระดับความเข้ม (Intensity) ที่แตกต่างกัน ในมาตรวัดต่อเนื่องจากสุดปลายขั้วทั้ง 2 ด้าน เช่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ชอบ ไม่ชอบ หรือ ขอมรับ-คัดค้าน ความรู้สึกด้านดีจะเป็นตัวเลขที่สูงกว่าด้านที่ไม่ดี รูปแบบการตอบของแบบวัดแบบลิเคอร์ทที่ใช้กันมากจะมี 5 ช่วงหรือ 5 ตัวเลือก กำหนดให้เป็น 5, 4, 3, 2, 1 หรือ 4, 3, 2, 1, 0 ก็ได้ผลเหมือนกัน เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถ้าข้อความใดมีลักษณะเป็นลบ มีลักษณะตรงกันข้ามกับความต้องการ จะให้คะแนนกลับกัน โดยเห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 1 คะแนน เห็นด้วยให้ 2 คะแนน ไม่แน่ใจให้ 3 คะแนน ไม่เห็นด้วยให้ 4 คะแนน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 5 คะแนน คะแนนคำตอบตามตำแหน่งแต่ละมาตรวัดแต่ละข้อคำถามจะนำมารวมกัน หรือรวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยให้ เป็นคะแนนเจตคติดรายบุคคลต่อเรื่องนั้น

2. แบบวัดเจตคติแบบมาตรช่วงเท่ากันหรือตามวิธีของเทอร์ส โดน แบบวัดเจตคติประเภทนี้ ไม่เพียงให้แต่ละคนแสดงความคิด/ความเห็นของตนอยู่ในช่วงความต่อเนื่องของการเห็นด้วยกับเจตคติที่ ให้ แต่ยังวัดข้อคำถามด้านเจตคติเอง แต่ละข้อคำถามถูกกำหนดค่าการวัด (Scale value) ที่ชี้ความเข้ม พอเจตคติสำหรับคำตอบที่เห็นด้วยกับข้อคำถาม ข้อคำถามในแบบวัดเจตคติตามวิธีของเทอร์สออน กำหนดให้จัดลำดับต่างกันมากกว่าเท่ากัน สร้างยากกว่าแบบวัดเจตคติแบบมาตรสรุปรวมแต่ให้ผล คล้ายกัน

3. แบบวัดเจตคติแบบมาตรวัดที่ใช้คำที่แสดงลักษณะตรงกันข้ามหรือแบบวัดเจตคติตามวิธีของออสกูด เป็นวิธีวัดความหมายของแนวคิด ในทางปฏิบัติมีการประยุกต์ใช้ 2 แบบ

3.1 วัดลักษณะ ความหมายของคำและแนวคิดในช่องว่างด้วยความหมายทางภาษา 3 มิติอย่างเป็นปรนัยและง่าย ๆ

3.2 ถ้าเป็นมาตรวัดเจตคติ (Attitude Scale) จำกัดจุดเน้นที่ด้านความรู้สึกนึกคิด (Affective domain) หรือมิติเชิงประเมิน (Evaluative dimension)

มาตรวัดที่ใช้คำที่แสดงลักษณะตรงกันข้าม มี 3 องค์ประกอบ

1. แนวคิดที่จะประเมินในรูปคุณสมบัติด้านความหมายและเจตคติ
2. คำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายตรงข้ามของมาตรวัด (The polar adjective pairs) และ
3. ชุดตำแหน่งตามมาตรวัดที่ไม่ได้นิยาม (สำหรับจุดมุ่งหมายการปฏิบัติ) ที่ไม่น้อยกว่า 5 ช่วงหรือไม่มากกว่า 9 ช่วง ซึ่ง Osgood ซึ่งเป็นผู้ริเริ่ม นักการศึกษาส่วนหนึ่งเห็นว่า 7 ช่วงเป็นจำนวน ที่เหมาะสมที่สุด โดย Osgood และคณะต้องการวิธีการวัดเชิงปรนัย ในลักษณะทางภาษาของคำ และแนวคิด และองค์ประกอบซึ่งวิเคราะห์คำคุณศัพท์ตามข้อ 76 คู่ (ที่มีความหมายตรงข้ามกัน) พบองค์ประกอบหลัก 3 ประการ พิจารณาจากน้าหนักทางภาษาส่วนมาก ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านการประเมิน (Evaluative factor) เช่น ดี-เลว ฉลาด-โง่ มีค่า-ไร้ค่า บวก-ลบ
2. องค์ประกอบด้านพลังอำนาจ (Potency factor) เช่น แข็ง-อ่อน หนา-บาง กล้า-กลัว
3. องค์ประกอบด้านกิจกรรม (Activity factor) เช่น เร็ว-ช้า ขยัน-ขี้เกียจ คล่องแคล่ว-เฉื่อยชา ร้อน-เย็น

จากการศึกษาข้อมูล สรุปได้ว่า แบบวัดเจตคติ คือ ชุดคำถามที่แต่ละคนสามารถตอบโดยแสดง ระดับความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ชอบหรือไม่ชอบ โดยผู้ตอบแต่ละคนตอบตามประเด็นในแบบวัดเจตคติ ๆ เป็นมาตรวัดชนิดหนึ่ง ซึ่งมาตรวัดนี้เป็นชุดสัญลักษณ์หรือตัวเลขที่สร้างอย่างดี โดยกำหนดเกณฑ์ให้กับบุคคลหรือพฤติกรรม โดยแบบวัดเจตคติที่เป็นที่นิยมแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

1. แบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ทหรือแบบวัดเจตคติแบบมาตราสรูปรวม
2. แบบวัดเจตคติแบบมาตราช่วงเท่ากันหรือตามวิธีของเทอร์ส โตน
3. แบบวัดเจตคติแบบมาตราวัดที่ใช้ค่าที่แสดงลักษณะตรงกันข้ามหรือแบบวัดเจตคติตามวิธี ของออสกูด

โดยในการวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบแบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ท มาใช้วัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษป้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การ แสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราวัด ประเมินค่า 5 ระดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พิชญภา กล้าวิจารณ์ (2560) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role play) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการ ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนกับหลังการใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 3) ศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการ ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติ หลังเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ณัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจต คติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ก่อน กับหลังเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ 3) เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนการ สอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วย วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีผลคะแนน การพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ

ละ 79.49 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษปุ่น หลังเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

จิตพิงศ์ เหลืองสุวรรณ (2557) วิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่อาววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) ศึกษาเจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการ พูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ กิจกรรม บทบาทสมมติอยู่ในระดับดี

จตุพล นามนาย (2562) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) เพื่อศึกษาทักษะด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษที่เรียน โดย การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้อยู่การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดย ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 84.27/93.34 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ความพึงพอใจของนักเรียนใน การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อิสริยชัย นามบัณฑิต (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ด เบื้องต้นของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ศึกษาทักษะปฏิบัติและเจตคติต่อการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้บอร์ดเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บอร์ดเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค เพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะการปฏิบัติบอร์ดเบื้องต้นในระดับดีเยี่ยม และ 3) นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

โอลดา จันท์ลอย (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

งานวิจัยต่างประเทศ

Susanti (2007) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้บทบาทสมมติในการสอนพูด พบว่า ผลคะแนนการพูดของนักเรียนที่สอน โดยใช้บทบาทสมมติดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าการใช้บทบาท สมมติส่งผลการสอนการพูดโดยตรง แต่ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ คือ การขาดความมั่นใจและ การไม่รู้ศัพท์ ในขั้นต้นของการ ใช้วิธีสอนบทบาทสมมติ นักเรียนรู้สึกอึดอัดและไม่แน่ใจ สิ่งนี้นำไปสู่จุดเริ่มต้นของการไม่ยอมพูด แต่ไม่นานมานี้ พวกเขาช่วยกันตัดสินใจว่าใครควรจะพูด ท้ายที่สุดพวกเขาก็เริ่มที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

Kyriakopoulos (2009) ได้ศึกษาการใช้รูปแบบของการ ฝึกพูดกลอนสด และการเล่นบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดสำหรับผู้เรียนที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยกลุ่มตัวอย่างของผู้เข้าร่วมการวิจัยจะได้รับมอบหมายให้แสดง บทบาทของตัวละคร ซึ่งต้องแก้ปัญหาความขัดแย้งที่ปรากฏออกมาในรูปของฉากละคร พร้อมกับ การฝึกใช้คำ แสดงความรู้สึที่เป็นสำนวนและคำศัพท์สำคัญ เพื่อทำการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ตลอดช่วงที่ทำการวิจัยครั้งนี้มีครูผู้มีส่วนประสมการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ และครูสายศิลป์ภาษา เป็นผู้เฝ้าสังเกตนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการฝึกปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างของนักเรียนผู้เข้าร่วมในการวิจัยสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งยังมีความคล่องแคล่วและถูกต้องมาก ขึ้นอีกด้วย พวกเขายังสามารถใช้คำศัพท์ และคำแสดงความรู้สึกที่เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม ตามสถานการณ์และยังมีความรู้สึกเครียด น้อยลงเมื่อต้องใช้ภาษาเพื่อทำการสื่อสาร

Topping (2011) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา ในสก็อตแลนด์ใช้เทคนิคเพื่อนช่วยสอนแบบจับคู่ (Paired reading technique: PR) ประกอบไปด้วย เพื่อนผู้สอนและเพื่อนผู้รับการสอนเก็บรวบรวมข้อมูลในสก็อตแลนด์ 80 โรงเรียน นักเรียนจำนวน 476 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 235 คน กลุ่มควบคุม 241 คน จับคู่นักเรียนที่อยู่ในระดับเดียวกันและต่างระดับทำการศึกษาระยะยาวใช้เวลา 17 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่าหลังการเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษดีกว่าการใช้การสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยการจำลองสถานการณ์ ได้ฝึกภาษาและมีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นเทคนิคที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น และส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาของตัวผู้เรียนและเพื่อนในกลุ่มให้อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน การจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ช่วยพัฒนาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 3) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. แบบแผนการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1 อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 116 คน ซึ่งแต่ละห้องเรียนประกอบด้วยนักเรียนที่ละความสามารถ และแต่ละห้องจะมีลักษณะที่คล้ายกัน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1 มีจำนวนนักเรียน 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยการจับฉลากเลือกห้องเรียน โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเป็นเวลา 12 คาบ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก
3. แบบวัดทักษะการสื่อสาร เป็นแบบทดสอบ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงแบบรูบริก มี 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ และปรับปรุง
4. แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

- 1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา
- 1.2 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้และกระบวนการเรียนการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

1.3 กำหนดหัวข้อ สาระการเรียนรู้ จำนวนคาบเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยมี รายละเอียด ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้

แผน	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์	จำนวนคาบ
1.การเดินทาง	<p>ต 1.1 ม.3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟัง และอ่าน</p> <p>ต 1.3 ม.3/1 พูดย่อและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม</p> <p>ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม</p>	<p>1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบายการเดินทางด้วยยานพาหนะตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง</p> <p>4. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง</p>	3
2. การซื้อของ	<p>ต 1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัวสถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม</p>	<p>1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับราคาได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายราคาของสินค้าตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง</p>	3

ตารางที่ 4 (ต่อ)

แผน	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์	จำนวนคาบ
	<p>ต 2.1 ม.3/1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์จริง/สถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม</p>	<p>3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบาย สถานที่ที่มีการซื้อของตามที่ กำหนดโดยมีการสนทนาได้ ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ ถูกต้อง</p>	
3. ของขวัญ	<p>ต 1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียน โต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัวสถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจ ของสังคมและสื่อสารอย่าง ต่อเนื่องและเหมาะสม</p> <p>ต 2.1 ม.3/1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์จริง/สถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม</p>	<p>1.นักเรียนสามารถอ่านและ บอกความหมายคำศัพท์ เกี่ยวกับสิ่งของได้อย่างถูกต้อง</p> <p>2. . นักเรียนสามารถถาม- อธิบายลักษณะของสิ่งของด้วย สำนวนภาษาที่ถูกต้อง</p> <p>3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบาย ที่มาของสิ่งของตามที่กำหนด โดยมีการสนทนาโต้ตอบกัน ด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง</p>	3

ตารางที่ 4 (ต่อ)

แผน	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์	จำนวนคาบ
4. วันหยุด	ต 1.3 ม.3/1 พุดและเขียน บรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ใน ความสนใจของสังคม ต 2.1 ม.3/1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม	1. นักเรียนสามารถอ่านและ บอกความหมายคำศัพท์ เกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในหยุด ได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถถาม- อธิบายกิจกรรมที่ทำในหยุด ตามที่กำหนดโดยมีการ สนทนาโต้ตอบกันด้วย สำนวนภาษาที่ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถถาม- อธิบายคนที่ร่วมทำกิจกรรม ในหยุดตามที่กำหนดโดยมี การสนทนาโต้ตอบกันด้วย สำนวนภาษาที่ถูกต้อง	3
	รวม		12

1.4 กำหนดแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ รวม 12 คาบ

1.5 เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 4 แผน โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

1.5.1 มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด

1.5.2 สาระสำคัญ

1.5.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.5.4 สาระการเรียนรู้

1.5.5 กิจกรรมการเรียนรู้

มีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ
2. การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา
3. ชี้นำเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ
4. ชี้นำเตรียมผู้สังเกตการณ์
5. การแสดงบทบาท
6. ชี้นำอภิปรายและสรุปความรู้ที่ได้รับ

1.5.6 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1.5.7 การวัดและประเมินผล

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้อง และความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีของ Likert ซึ่งมี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (สม โภชน์ อเนกสุข, 2559, หน้า 99-100)

คะแนน	5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนน	3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
คะแนน	1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

วิธีการพิจารณาการแปลความหมายค่าเฉลี่ยคะแนนนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ได้ดังต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 102)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยที่ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ควรอยู่ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป ซึ่งจากการประเมินพบว่ามีค่าความเหมาะสม และสอดคล้องของแผน

เฉลี่ย 4.81 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 (รายละเอียดดังตารางที่ 17) แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.8 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

1.9 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ไปทดลองใช้(Try - out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 ของโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเอกสารประกอบการสอน ใบงานกิจกรรม ข้อคำถาม กิจกรรม การเรียนการสอนกับเวลาที่กำหนด

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้าง และตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น

2.3 ศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ วิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4 สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ข้อสอบเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ (Multiple choice) จำนวน 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ต้องการใช้จริง 40 ข้อ โดยวิเคราะห์จากจุดประสงค์การเรียนรู้ มีรายละเอียดดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ตารางแสดงการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรมที่ต้องการวัด				รวม	
		ความรู้อำนาจ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	สร้าง	ใช้จริง
1.	การเดินทาง						
	1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะได้อย่างถูกต้อง	2(1)	1(1)	-	-	3	2
	2. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ได้อย่างถูกต้อง	2(1)	2(1)	-	-	4	2
	3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบายการเดินทางด้วยยานพาหนะตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(1)	1(1)	1(1)	-	4	3
	4. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(1)	1(1)	1(1)	-	4	3
2.	การซื้อของ						
	1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับราคาได้อย่างถูกต้อง	3(2)	2(1)	-	-	5	3
	2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายราคาของสินค้าตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(1)	2(1)	1(1)	-	5	3

ตารางที่ 5 (ต่อ)

เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรมที่ต้องการวัด				รวม	
		ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	สร้าง	ใช้จริง
2.	การชี้ของ						
	3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบายสถานที่ที่มีการชี้ของตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(2)	2(1)	1(1)	-	5	4
3.	ของขวัญ						
	1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของได้อย่างถูกต้อง	3(2)	2(1)	-	-	3	3
	2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายลักษณะของสิ่งของด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(1)	2(1)	1(1)	-	1	3
	3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบายที่มาของสิ่งของตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(2)	2(1)	1(1)	-	1	4
4.	วันหยุด						
	1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในหยุดได้อย่างถูกต้อง	3(2)	2(1)	-	-	3	3
	2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายกิจกรรมที่ทำในหยุดตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(1)	2(1)	1(1)	-	1	3

ตารางที่ 5 (ต่อ)

เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรมที่ต้องการวัด				รวม	
		ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	ข้อสอบ	
						ปรนัย	(ข้อ)
4. วันหยุด							
	3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายคนที่ร่วมทำกิจกรรม ในหยุดตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกัน ด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	2(2)	2(1)	1(1)	-	1	4
	รวม (ข้อ)	29	23	8	-	60	40
		(19)	(13)	(8)	-		

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของคำถาม

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของ
อาจารย์ที่ปรึกษา

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อ
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ แล้วนำผลการ
ประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence:
IOC) เป็นรายชื่อ ข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีค่าความสอดคล้องอยู่
ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้
  - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้ หรือไม่
  - 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- ซึ่งจากการประเมินพบว่าข้อสอบทั้งหมดมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

(รายละเอียดดังตารางที่ 18)

2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้(Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและผ่านการเรียนเนื้อหานี้มาแล้ว เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

2.9 นำผลการทดสอบที่ได้จากคะแนนที่นักเรียนทำมาหาค่าความยากง่าย (p) ตามเกณฑ์ระหว่าง .20-.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, หน้า 199-201) ตามเกณฑ์ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป มาคัดเลือกข้อสอบที่มีความเหมาะสมมากที่สุดจำนวน 40 ข้อ พบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .36-.75 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21-.71 (รายละเอียดดังตารางที่ 19)

2.10 นำข้อสอบที่ผ่านการหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการตรวจสอบผลการวัดที่สม่ำเสมอและคงที่ใช้วิธีการของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร (KR-20) (สมโภชน์ อเนกสุข, 2559, หน้า 111-112) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 (รายละเอียดดังตารางที่ 20 และ 21)

2.11 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบวัดทักษะการสื่อสาร

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้าง และตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทักษะการสื่อสาร ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสาร

3.2 วิเคราะห์ความสอดคล้องของเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 วิเคราะห์ความสอดคล้องของเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	การวัดและประเมินผล
การเดินทาง	1.นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมาย คำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ ได้อย่างถูกต้อง	ประเมินจากการแสดง บทบาทสมมติ
	2. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมาย คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ ได้อย่างถูกต้อง	
	3.นักเรียนสามารถถาม-อธิบายการเดินทางด้วย ยานพาหนะตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาได้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	การวัดและประเมินผล
การเดินทาง	4. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ
การซื้อของ	1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับราคาได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายราคาของสินค้าตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายสถานที่ที่มีการซื้อของตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ
ของขวัญ	1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายลักษณะของสิ่งของด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายที่มาของสิ่งของตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ
วันหยุด	1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในหยุดได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายกิจกรรมที่ทำในหยุดตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายคนที่ร่วมทำกิจกรรมในหยุดตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ

3.3 สร้างแบบวัดทักษะการสื่อสาร เพื่อประเมินความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น

3.4 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน การวัดผลและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยมีลักษณะเป็น Rubrics ที่มีการจำแนกประเด็นในการประเมิน ออกเป็นประเด็นย่อยๆ (Analytic score) (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานทางการศึกษา, 2553, หน้า 132) ดังนี้

3.4.1 ความถูกต้องของเนื้อหา

3.4.2 การออกเสียง

3.4.3 ความคล่องแคล่ว

3.4.4 การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด

ซึ่งแต่ละประเด็นย่อยได้กำหนดรายการเกณฑ์การประเมินเป็นข้อความแสดงระดับคุณภาพ 4 ระดับ คือ ดีมาก 4 คะแนน ดี 3 คะแนน พอใช้ 2 คะแนน และปรับปรุง 1 คะแนน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เกณฑ์ประเมินทักษะการสื่อสาร ด้านการพูด

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน			
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้(2)	ปรับปรุง(1)
ความถูกต้องของเนื้อหา	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ถูกต้อง ทุกประโยค	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ ถูกต้องเป็น บางส่วน	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่
การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียง เน้นหนัก คำ/ประโยคได้ สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์ประโยค ได้ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียงเน้นหนัก คำ/ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียง แต่ส่วน ใหญ่ขาดการ ออกเสียง	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคไม่ ถูกต้องทำให้ สื่อสารไม่ได้

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน			
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้(2)	ปรับปรุง(1)
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ดี	พูดตะกุกตะกัก บ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้
การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์ แต่ ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	พูดได้น้อยมาก

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 16 คะแนน

จากตารางการประเมินทักษะการสื่อสาร ด้านการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน นำมา
กำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณภาพได้ดังนี้ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานทางการศึกษา, 2553 หน้า
132)

- ช่วงคะแนน 13-16 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับดีมาก
- ช่วงคะแนน 9-12 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับดี
- ช่วงคะแนน 5-8 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับพอใช้
- ช่วงคะแนน 0-4 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับต้องปรับปรุง

3.5 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาเสนอแนะ

3.6 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5
ท่าน เพื่อตรวจสอบพิจารณาถึงความเหมาะสมของข้อคำถามและจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำผล
การประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective
congruence: IOC) เป็นรายชื่อ ข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้น ไปถือว่าเป็นค่าความ
สอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้
 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้ หรือไม่
 -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งจากการประเมินพบว่าแบบวัดทักษะการสื่อสารทั้งหมดมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 (รายละเอียดดังตารางที่ 22)

3.7 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารไปทดลองใช้(Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และได้ผ่านการเรียนเนื้อหานี้มาก่อนแล้ว เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

3.8 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารมาหาค่าอำนาจจำแนก(r) และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่าแบบวัดทักษะการสื่อสาร มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .57 - .86 (รายละเอียดดังตารางที่ 24)

3.9 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารมาวิเคราะห์หาความเชื่อสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (สุวิมล ติรภานันท์, 2551) พบว่าแบบวัดทักษะการสื่อสารมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 (รายละเอียดดังตารางที่ 25)

3.10 จัดพิมพ์แบบวัดทักษะการสื่อสาร แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

4. แบบวัดเจตคติ

การสร้างแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่น มีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับเจตคติ วิธีการสร้างแบบวัดเจตคติ

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่น เป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (นงเยาว์ อุทุมพร, 2558, หน้า 126-134) โดยถือเกณฑ์น้ำหนักในการให้คะแนนตัวเลือกของคำตอบ ดังนี้

กรณีที่ ข้อความมีความหมายในทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	1	คะแนน

กรณีนี้ ข้อความมีความหมายในทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	1	คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	5	คะแนน

ใช้เกณฑ์ในการพิจารณาแปลความหมายของผลจากแบบวัดเจตคติ ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก

3.51-4.50 หมายถึง มีมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับดี

2.51-3.50 หมายถึง มีมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับไม่ดี

1.00-1.50 หมายถึง มีมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับไม่ดีมาก

4.3 นำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของคำถาม

4.4 นำแบบวัดเจตคติมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4.5 นำแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านการพิจารณาความเหมาะสมของข้อความและตรงความเที่ยงตรงเพื่อตรวจหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) ซึ่งค่าที่คำนวณได้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ มีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินตรงตามประเด็นคำถามข้อนั้น

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินตรงตามประเด็นคำถามข้อนั้น

หรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินไม่ตรงตามประเด็นคำถามข้อนั้น

ซึ่งจากการประเมินพบว่าแบบวัดเจตคติทั้งหมดมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

(รายละเอียดดังตารางที่ 26)

4.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดเจตคติ ตามคำแนะนำ และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.7 นำแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการเรียน โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมาแล้ว และนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน

4.8 นำแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาหาค่าอำนาจจำแนก(r) และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่าแบบวัดเจตคติ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .21 - .86 (รายละเอียดดังตารางที่ 27)

4.9 นำแบบวัดเจตคติมาวิเคราะห์หาความเชื่อสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (สุวิมล ศิริกาพันธ์, 2551) พบว่าแบบวัดทักษะการสื่อสารมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74 (รายละเอียดดังตารางที่ 28)

4.10 จัดพิมพ์แบบวัดเจตคติ แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One group pretest-posttest design (ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2531, หน้า 216) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แบบแผนการทดลองแบบ One group pretest-posttest design

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ (Pre-test)

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง (Post-test)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ลงมือปฏิบัติการทดลองสอนด้วยและเก็บรวบรวมข้อมูล มีรายละเอียดตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และนำไปตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน
2. นำเครื่องมือที่ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว ขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัย ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ชี้แจงจุดประสงค์ในการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งบอกวิธีในการวัดและประเมินผลให้นักเรียนทราบ
4. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดทักษะการสื่อสาร
5. ดำเนินการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 4 แผน รวม 12 คาบ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตัวเอง
6. เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเวลา 12 คาบแล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ และแบบวัดทักษะการสื่อสาร ซึ่งเป็นเครื่องมือชุดเดิม ที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน
7. ให้นักเรียนประเมินแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
8. นำผลคะแนนที่ได้จากการให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบวัดทักษะการสื่อสาร และแบบวัดเจตคติ มาวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าสถิติ t-test (Dependent)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบทักษะการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าสถิติ t-test (Dependent)

3. วิเคราะห์คะแนนเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย จำนวนจากสูตร (ชวลิต ชูกำแพง, 2553 หน้า 130)

จากสูตร
$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{n}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum fx$	แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: *SD*) จำนวนจากสูตร (ชวลิต ชูกำแพง, 2553 หน้า 130)

จากสูตร
$$SD = \sqrt{\frac{n\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	<i>SD</i>	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	f	แทน	ความถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	n	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. สถิติการหาคุณภาพเครื่องมือ ประกอบด้วย

2.1 คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) (บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ, 2553 หน้า 330)

จากสูตร
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	คะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความยากง่ายของข้อสอบ (p) (บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ, 2553 หน้า 112)

จากสูตร
$$p = \frac{P_H + P_L}{2n}$$

เมื่อ	p	แทน	ดัชนีความยากง่าย
	P_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบทั้งหมดในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.3 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (r) (บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ, 2553 หน้า 112)

จากสูตร
$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	อำนาจจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบทั้งหมดในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.4 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ, 2553 หน้า 344)

จากสูตร
$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_x^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดแต่ละข้อ (1-p)

2.5 หาความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสาร และแบบวัดเจตคติ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ใช้สูตรของครอนบาค (สุวิมล ตรีภานันท์, 2551, หน้า 156)

จากสูตร
$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการสื่อสาร/เจตคติ
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ใช้การทดสอบค่าที แบบ Dependent sample เพื่อทดสอบสมมติฐาน (สมโภชน์ อเนกสุข, 2559, หน้า 120)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad \text{และ } df = n-1$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาแจกแจงแบบ t
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบก่อน และ หลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนการ สอบก่อนและหลังเรียน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อการเสนอผลการวิจัย ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ t
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

3. ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ได้ผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังเรียน	29	24.48	5.74	28	14.458	.000*
ก่อนเรียน	29	18.00	5.31			

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนเท่ากับ 18.00 ($\bar{X} = 18.00, SD = 5.31$) และหลังเรียนเท่ากับ 24.48 ($\bar{X} = 24.48, SD = 5.74$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ได้ผลดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังเรียน	29	12.59	1.99	28	37.414	.000*
ก่อนเรียน	29	6.93	1.85			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการสื่อสารก่อนเรียนเท่ากับ 6.93 ($\bar{X} = 6.93, SD = 1.85$) และหลังเรียนเท่ากับ 12.59 ($\bar{X} = 12.59, SD = 1.99$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 คะแนนเฉลี่ยทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

เกณฑ์การประเมิน	ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
ความถูกต้องของเนื้อหา	3.52	ดี
การออกเสียง	2.62	พอใช้
ความคล่องแคล่วในการพูด	3.38	ดี
การแสดงท่าทาง น้ำเสียง	3.07	ดี
ประกอบการพูด		

จากตารางที่ 11 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในด้านความถูกต้องของเนื้อหา ความคล่องแคล่วในการพูด การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูดอยู่ในระดับคุณภาพดี และในด้านการออกเสียงอยู่ในระดับคุณภาพพอใช้

3. ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ได้ผลดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	$\bar{x}$	SD	การแปล ความหมาย
1.	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	4.34	0.48	
2.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น	3.86	0.69	
3.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงโมงเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	4.38	0.49	
4.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	3.59	0.63	
5.	ข้าพเจ้ารู้สึกกล้าที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น	3.72	0.88	
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เครียดเมื่อต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	3.97	0.78	
7.	ข้าพเจ้าได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง-พูดมากขึ้น	3.86	0.69	
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิม	4.07	0.26	
9.	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.97	0.50	
10.	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ง่าย	3.55	0.69	
11.	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	4.14	0.35	
12.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกสับสนในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	4.17	0.60	
13.	ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวัน	3.90	0.67	

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	การแปล ความหมาย
14.	ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูนำมาใช้ แปลกใหม่และน่าสนใจ	4.03	0.33	
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น	4.21	0.41	
	เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	3.98	0.63	ระดับดี

จากตารางที่ 12 พบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.98, SD = 0.63$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน และศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) 1 ห้องเรียน จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .36-.75 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21-.71 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .88 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบทดสอบ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงแบบรูบริค มี 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ และปรับปรุง มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเท่ากับ 0.85 และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติเท่ากับ 0.74

รูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียน และหลังการจัดกิจกรรม ตามรูปแบบการวิจัยแบบ One group pretest-posttest design วิเคราะห์ข้อมูล โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นโดยใช้การทดสอบค่าที แบบ Dependent sample และการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.98, SD = 0.63$)

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถสรุปผลการวิจัย และมีประเด็นการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจาก วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ได้วางแผนการ แบ่งหน้าที่ แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน รวมถึงได้ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่มีความรู้ในระดับที่อ่อนได้ ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ (2544, หน้า 61-63) ที่ได้อธิบายการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ว่าเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการ ด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง ได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาอื่น ๆ โดยมีความเชื่อว่าวิธีการให้เพื่อนสอนกันเองนี้ นักเรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษา

และรูปแบบของเขาเองและทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้ที่ได้อาจจะแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงนักเรียนซึ่งเป็นผู้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย แต่การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน ยังมีข้อจำกัดความเข้าใจในเนื้อหาและการนำสิ่งที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมตินำมาประยุกต์ร่วมกัน เพื่อลดข้อจำกัดในด้านความเข้าใจในเนื้อหาและการนำสิ่งที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยนักเรียนจะต้องเป็นผู้ศึกษาและทำความเข้าใจกับ สถานการณ์ คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่ต้องใช้ในสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของเจมมีย์ (2562, หน้า 361) ได้อธิบายข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก นักเรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากนักเรียนโดยตรง ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติรวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัดชา บุตรดิวงส์ (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิจัยและพัฒนาวิธีการเพื่อนช่วยสอน โดยเพื่อนร่วมชั้นแบบจับคู่เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬาราชวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้นทั้งพฤติกรรมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และจิตพิสัย มีคะแนนพัฒนาการความก้าวหน้าคิดเป็นร้อยละ 70.51 ซึ่งอยู่ในระดับสูง เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอิสริยชัย นามบัณฑิต(2562) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้นของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติรวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้

2. ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติรวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลัง

เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้ เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ได้เรียนรู้เนื้อหา คำศัพท์ ไวยากรณ์และใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกฝน การพูดในสถานการณ์ที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินและมีความมั่นใจในการพูด ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับ อภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 163) ที่ได้อธิบาย การจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาจากความ เป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้าน ความรู้ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มาประยุกต์ร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกลุ่ม ได้วางแผนการ แบ่งหน้าที่ แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน โดยผลความสามารถของ นักเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานทำงานร่วมกันและช่วยเหลือสนับสนุน ซึ่งกันและกันซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2562, หน้า 120-121) ที่กล่าวถึงหลักการจัดการเรียน การสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในด้านการมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวในสังคม การให้ผู้เรียนมี ส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางสังคมหรือมีปฏิสัมพันธ์ทาง สังคมกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม การได้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกัน จะช่วยขยายขอบเขตของการเรียนรู้ของบุคคลให้กว้างขวางขึ้น และการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่สนุก และมีชีวิตชีวามากขึ้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เพื่อนช่วยเพื่อนจึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัย ของ อาชวิน นิสสัยกล้า (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกานต์ญาณิสสา สุนทร (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วย กิจกรรมบทบาทสมตีมียุทธศาสตร์การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การ
แสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาทักษะการ
สื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ได้

3. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.98, SD = 0.63$) อธิบายได้ดังนี้

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 15 ข้อ ทุกข้ออยู่ในระดับดี โดยข้อที่มีคะแนน
สูงสุดเป็นอันดับที่ 1 ได้แก่ ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ได้
คะแนนเฉลี่ย 4.38 จากการสังเกตนักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนใน
ชั่วโมงเป็นอย่างดี และจากการสอบถามนักเรียนพบว่านักเรียนชอบการทำกิจกรรมที่สนุกสนานใน
ชั่วโมงเรียนมากกว่าการเรียนรู้แบบท่องจำหรือถาม-ตอบ อันดับที่ 2 ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชา
ภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย 4.34 ซึ่งสอดคล้องกับอันดับที่ 1 เนื่องจากนักเรียนรู้สึกสนุกและมี
ความสุขในการทำกิจกรรมในชั่วโมงเรียน ทำให้นักเรียนมีความชอบในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น
มากยิ่งขึ้น และอันดับที่ 3 ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น ได้คะแนนเฉลี่ย 4.21
จากการสอบถามนักเรียนพบว่า รู้สึกสนใจภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น เนื่องจากได้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน
และได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าภาษาญี่ปุ่น
ไม่ได้ยากอย่างที่คิด และทำให้ได้รับความรู้และความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการ
จัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ได้เรียนรู้และฝึกฝน
ทักษะการสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง และเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ทำ
ร่วมกันเป็นกลุ่มทำให้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือ
สนับสนุนซึ่งกัน และทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายกว่าการทำกิจกรรมคนเดียว ส่งผลให้นักเรียนมี
ความมั่นใจและความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นลดลง ก่อให้เกิดเป็นเจตคติที่ดีต่อการเรียน
วิชาภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพงษ์ เหลืองสุวรรณ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของ
การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการ
เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
แม่อาวยวิทาศม จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับดี และสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ได้
ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดย

ใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และเจตคติอยู่ในระดับดี ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรทำการปฐมนิเทศนักเรียนให้เกิดความรู้และแนะนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง

1.2 เนื่องจากระยะเวลาในการจัดกิจกรรมค่อนข้างใช้เวลานาน ผู้สอนจึงควรจัดเวลาในการบรรยายเนื้อหาให้มีความเหมาะสม และเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้จะต้องไม่ยากเกินความสามารถของนักเรียน ซึ่งถ้าหากยากเกินไปนักเรียนอาจจะไม่สามารถทำกิจกรรมได้

1.3 การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมในทุกขั้นตอน ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับการทำกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากผลวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น พบว่า นักเรียนมีทักษะในด้านการออกเสียงอยู่ในระดับคุณภาพพอใช้ จึงควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในด้านการออกเสียงมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ทักษะในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 จากผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า ระดับความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่มากนัก ผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดและฝึกฝนภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *การเรียนรู้แบบร่วมมือ*. กรุงเทพฯ: อรุณสภาคัดพร้าว
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนากรมศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน*. กรุงเทพฯ: สกสค.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *การสอนภาษาญี่ปุ่น*. เข้าถึงได้จาก <https://www.moe.go.th>
- กานต์ญาณีสา สุนทร. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กุลิสรา จิตรชญาวิช. (2562). *การจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จตุพล นามนาย. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยพะเยา.
- จินดา อยู่เป็นสุข. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- ชวลิต ชุกาแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวลิต ชุกาแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวาล แพร์ตคุณ. (2552). *เทคนิคการวัดผล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์.

จิตติพงษ์ เหลืองสุวรรณ. (2557). ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถ

ด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่อาววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ณัฐสุดา สุภารัตน์. (2562). ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี
สอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหา
บัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ทิตินา แคมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ทิตินา แคมณี. (2562). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงนาถ ตันติเสวี. (2545). แนวทางการตรวจสอบและประเมินคุณภาพแผนการสอน/แผนการจัดการ
เรียนรู้: เพื่อประกันคุณภาพการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: กรมอาชีวศึกษา.

นงเยาว์ อุกุมพร. (2558). เครื่องมือและเทคนิควิธีการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ:
เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์.

นันทวัน วัฒนมงคลสุข, วรพงษ์ คุณเดชอมร และศิรินาถ บุรณพงษ์. (2560). เทคนิคการสอนไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน”. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา, 11(3), 277-287.

นิตยา เจริญสิทธิ์. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการ
สอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นิติพร เชื้อสุวรรณ. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการฟัง-พูด
เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอน
แบบการแสดงบทบาทสมมติกับวิธีการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้นฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธ์. (2553). เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.
กรุงเทพฯ: ศรีอนันต์การพิมพ์.

- ประภา แสงทองสุข. (2562). *ภาษาญี่ปุ่นเรียนสบายสไตล์โคะฮะรุเล่ม 2*. กรุงเทพฯ: ภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น)
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พัฒนา บุตรกิจวงศ์. (2562). *การวิจัยและพัฒนาวิธีการเพื่อนช่วยสอน โดยเพื่อนร่วมชั้นแบบจับคู่เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬารามราชวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์คุณุบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัย วัดผลและสถิติการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2546). *การสร้างและพัฒนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชญาภา กล้าวิจารณ์. (2560). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play)*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เขาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2553). *การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- วรกมล สุนทรานนท์. (2553). *ผลของการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาด้วยรูปแบบบทบาทสมมติที่มีต่อ ผลลัพธ์การเรียนรู้และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรรา เล่าเรียนดี, ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์. (2562). *กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับคุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมศาสนา.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: แอล ที เฟลตส.
- ศศิธร แม้นสงวน. (2555). *พฤติกรรมศาสตร์การสอนคณิตศาสตร์ 2 Teaching behavior in mathematics 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). *การจัดการเรียนรู้ (Learning management)*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). *ทฤษฎีการประเมิน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถานอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. (2557). *ความสัมพันธ์ค้ำเสริมธุรกิจ โดยสังเขป*. เข้าถึงได้

จาก <http://www.th.emb-japan.go.jp/h/relatoneconomic.htm>

สมนึก กัททิษณิ. (2549). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กอพลินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สมโภชน์ อเนกสุข. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา*. ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *Literacy ที่จำเป็นสำหรับการศึกษาในศตวรรษที่ 21*.

เข้าถึงได้จาก <http://www.onec.go.th/>

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. (2564). *ความเป็นมาของ อีอีซี*.

เข้าถึงได้จาก <https://www.eeco.or.th/th/government-initiative>

สุคนธ์ สิ้นพานนท์และคณะ. (2554). *วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิควิธีคิด.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2547). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). *19 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.

สุวิมล ติรกันนท์. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 7).

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อดิกันต์ ภูติพิพย์. (2552). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). *เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

อาชวิน นิสสัยกล้า. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อิสริยชัย นามบัณฑิต. (2562). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไอลดา จันทร้อย. (2562). *การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- Bender, W.N. (2002). *Differentiation for students with learning disabilities*. California: Corwin.
- Bournemouth University. (2002). *Peer assisted learning*. Retrieved from http://www.peerlearning.ac.uk/html/all_about_pal.html
- Byrne, D. (1986). *Teaching Oral English*. London : Longman.
- Carroll, B. J. (1982). *Testing Communication Performance*. London: Pergamon Press.
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign Language Testing :Theory and Practice*. Philadelphia : Centre of Curriculum Development.
- Hilsdon. (1991). *The Group Oral Exam Advantages and Limitations*. Review of ELT Language Testing in the 1990s. The Communicative Legacy, 1(1), 190-191.
- Karen, M. T. (1996). *Evaluation of a Short Form of the Career Decision-Making Self-Efficacy Scale*. Journal of Career Assessment, 4(1), 47-57.
- Kyriakopoulos, P. (2009). *Using practiced improvisation and role-play to improve oral communication skills for English second language learners*. Masters Abstracts International, 47(2), unpagged
- Ladousse, G. P. (1987). *Role-play*. Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood, W. (1995). *Communicative Language Teaching*. Great Britain : Cambridge.
- Ments, V. (1999). *The effective use of role play: practical techniques for improving learning*. London: Kogan page.
- Nunan, D. (1991). *Communicative tasks and the language curriculum*. TESOL quarterly, 25(2), 279-295
- Scott. R. (1981). *Communication in the classroom*. London: Longman.
- Susanti, A. D. H. (2007). *Using role play in teaching speaking*. Master's thesis, Islamic University.

Topping, P. (2001). *Managerial leadership*. New York: McGraw-Hill.

Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.

Valette, R. M&Renee S. D. (1977). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York : Harcourt

Brace Jovanovich

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิภา สมบูรณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาทดสอบและวิจัย
การศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
รำไพพรรณี
2. ดร.สมศิริ สิงห์หลพ อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการเรียนรู้
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ผอ.ประพัฒน์ กังวานพนิชย์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเขต 1 ชลบุรี
4. นางสาวรัชดาวรรณ ทองดา หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 1 ชลบุรี
5. นางสาวพรพิมล ทองคำดี ครูผู้สอน กลุ่มสาระภาษา ต่างประเทศ
วิชาภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนบ้านสวนอุดม
วิทยาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเขต 1 ชลบุรี

ภาคผนวก ข
- หนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. ๒๗๐๐ ต่อ ๗๐๑, ๗๐๕, ๗๐๗

ที่ อว ๘๑๓๗/๒๓๓๘

วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สมศิริ สิงห์หลพ

ด้วย นางสาวณิชา โสภณ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๓๙๑๐๑๑๒ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการ สื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัยนั้น

ในกรณี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และ ประสบการณ์สูง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย ดังเอกสารแนบ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้ง รายนามข้างต้นได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๐๘๔๓๘๙๑ หรือที่ E-mail: 63910112@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว ๘๑๓๓/๕๕๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนาทบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๒ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์ (ฉบับย่อ)
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวณิชา โสภณ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๓๙๑๐๑๑๒ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการ สื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัด คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินิจา สมบูรณ์ ภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และ ประสบการณ์สูง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย ดังเอกสารแนบ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้ง รายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๐๘๔๓๘๙๑ หรือที่ E-mail: 63910112@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

สำเนาเรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินิจา สมบูรณ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗
E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

ที่ อว ๘๑๓๗/๕๕๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนาทบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๒ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญท่านและบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์ (ฉบับย่อ)
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวณิชา โสภณ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๓๙๑๐๑๑๒ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการ สื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญท่านและบุคลากรในสังกัด คือ

๑. คุณรัชดาวรรณ ทองดา
๒. คุณพรพิมล ทองคำดี

ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์สูง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของ เครื่องมือวิจัย ดังเอกสารแนบ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้งรายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๐๘๔๓๘๘๙๑ หรือที่ E-mail: 63910112@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

สำเนาเรียน ๑. คุณรัชดาวรรณ ทองดา
๒. คุณพรพิมล ทองคำดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗
E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

ที่ อว ๘๑๓๗/๑๑๘๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนาทบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เอกสารรับรองจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (หาคุณภาพ)

ด้วย นางสาวณิชา โสภณ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๓๙๑๐๑๑๒ นิสิตหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์ และเสนอโรงเรียนท่านในการหาคุณภาพจากเครื่องมือวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตตั้งรายนามข้างต้น
ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๑ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕
โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต ๑ จำนวน ๒๘ คน
ระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม - ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้งรายนามข้างต้น ได้ที่
หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๐๘๔๓๘๙๑ หรือที่ E-mail: 63910112@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๗, ๗๐๕
E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

ที่ อว ๘๑๓๓/๑๑๘๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เอกสารรับรองจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวณิชา โสภณ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๓๙๑๐๑๑๒ นิสิตหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์ และเสนอโรงเรียนท่านในการเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตตั้งรายนามข้างต้น
ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๔ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕
โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต ๑ จำนวน ๒๙ คน
ระหว่างวันที่ ๕ - ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้งรายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลข
โทรศัพท์ ๐๙๑-๕๘๕๖๑๙๒ หรือที่ E-mail: 63910111@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๗, ๗๐๕
E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

ภาคผนวก ค

- การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
- การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- ผลคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
- ผลการคำนวณหาค่า t-test โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญ	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้	4.93	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.85	0.37	เหมาะสมมากที่สุด
6	สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	4.70	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
7	การวัดและประเมินผล	4.80	0.41	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย		4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80, SD = 0.45$)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	4.70	0.67	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญ	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้	4.73	0.46	เหมาะสมมากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้	4.93	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.85	0.37	เหมาะสมมากที่สุด
6	สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	4.80	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
7	การวัดและประเมินผล	4.80	0.41	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย		4.81	0.44	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, SD = 0.44$)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญ	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้	4.93	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.85	0.37	เหมาะสมมากที่สุด
6	สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	4.70	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
7	การวัดและประเมินผล	4.80	0.41	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย		4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80, SD = 0.45$)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญ	4.80	0.63	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้	4.73	0.46	เหมาะสมมากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้	4.93	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.85	0.37	เหมาะสมมากที่สุด
6	สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	4.80	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
7	การวัดและประเมินผล	4.80	0.41	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย		4.82	0.44	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.82, SD = 0.44$)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	$\bar{X}$	<i>SD</i>	ระดับ
1	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2	4.81	0.44	เหมาะสมมากที่สุด
3	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
4	4.82	0.44	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย	4.81	0.44	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 17 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, SD = 0.44$)

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
41	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
42	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
43	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
44	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
45	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
46	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
47	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
48	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
49	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
50	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
51	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
52	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
53	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
54	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
55	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
56	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
57	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
58	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
59	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
60	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

จากตารางที่ 18 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้งหมด 60 ข้อ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 19 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.54	0.36	21	0.39	0.21	41	0.57	0.43
2	0.68	0.21	22	0.57	0.71	42	0.61	0.21
3	0.57	0.29	23	0.71	0.29	43	0.46	0.21
4	0.61	0.36	24	0.75	0.36	44	0.64	0.43
5	0.57	0.14	25	0.71	0.43	45	0.61	0.36
6	0.68	0.36	26	0.75	0.36	46	0.64	0.29
7	0.68	0.50	27	0.68	0.50	47	0.68	0.21
8	0.68	0.36	28	0.75	0.21	48	0.64	0.29
9	0.43	0.29	29	0.75	0.07	49	0.54	0.21
10	0.64	0.29	30	0.50	0.29	50	0.61	0.21
11	0.61	0.36	31	0.71	0.29	51	0.68	0.21
12	0.68	0.50	32	0.68	0.21	52	0.64	0.29
13	0.68	0.21	33	0.71	0.43	53	0.64	0.57
14	0.71	0.14	34	0.68	0.36	54	0.54	0.21
15	0.46	0.21	35	0.75	0.36	55	0.57	0.29
16	0.64	0.29	36	0.68	0.36	56	0.57	0.29
17	0.36	0.43	37	0.46	0.21	57	0.64	0.29
18	0.46	0.21	38	0.61	0.07	58	0.57	0.43
19	0.54	0.50	39	0.64	0.29	59	0.61	0.21
20	0.68	0.07	40	0.64	0.14	60	0.54	0.21

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .36-.75 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .07-.71

การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 20 แสดงค่า p และ q ที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	p	q	pq	ข้อที่	p	q	pq
1	0.54	0.46	0.25	23	0.71	0.29	0.20
2	0.68	0.32	0.22	24	0.75	0.25	0.19
3	0.57	0.43	0.24	25	0.71	0.29	0.20
4	0.61	0.39	0.24	26	0.75	0.25	0.19
5	0.57	0.43	0.24	27	0.68	0.32	0.22
6	0.68	0.32	0.22	28	0.75	0.25	0.19
7	0.68	0.32	0.22	29	0.75	0.25	0.19
8	0.68	0.32	0.22	30	0.50	0.50	0.25
9	0.43	0.57	0.24	31	0.71	0.29	0.20
10	0.64	0.36	0.23	32	0.68	0.32	0.22
11	0.61	0.39	0.24	33	0.71	0.29	0.20
12	0.68	0.32	0.22	34	0.68	0.32	0.22
13	0.68	0.32	0.22	35	0.75	0.25	0.19
14	0.71	0.29	0.20	36	0.68	0.32	0.22
15	0.46	0.54	0.25	37	0.46	0.54	0.25
16	0.64	0.36	0.23	38	0.61	0.39	0.24
17	0.36	0.64	0.23	39	0.64	0.36	0.23
18	0.46	0.54	0.25	40	0.64	0.36	0.23
19	0.54	0.46	0.25	41	0.57	0.43	0.24
20	0.68	0.32	0.22	42	0.61	0.39	0.24
21	0.39	0.61	0.24	43	0.46	0.54	0.25
22	0.57	0.43	0.24	44	0.64	0.36	0.23

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	p	q	pq	ข้อที่	p	q	pq
45	0.61	0.39	0.24	53	0.64	0.36	0.23
46	0.64	0.36	0.23	54	0.54	0.46	0.25
47	0.68	0.32	0.22	55	0.57	0.43	0.24
48	0.64	0.36	0.23	56	0.57	0.43	0.24
49	0.54	0.46	0.25	57	0.64	0.36	0.23
50	0.61	0.39	0.24	58	0.57	0.43	0.24
51	0.68	0.32	0.22	59	0.61	0.39	0.24
52	0.64	0.36	0.23	60	0.54	0.46	0.25
							$\sum pq = 13.67$

ตารางที่ 21 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักเรียนคนที่	X	X^2	นักเรียนคนที่	X	X^2
1	50	2500	15	26	676
2	41	1681	16	51	2601
3	28	784	17	44	1936
4	44	1936	18	31	961
5	28	784	19	28	784
6	29	841	20	48	2304
7	49	2401	21	42	1764
8	28	784	22	34	1156
9	23	529	23	23	529
10	32	1024	24	50	2500
11	49	2401	25	27	729
12	41	1681	26	49	2401
13	30	900	27	47	2209
14	25	625	28	40	1600
				$\sum X = 1,037$	$\sum X^2 = 41,021$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ปู้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สูตรของ กูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) K.R. 20

$$s_x^2 = \frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{28(41021) - (1037)^2}{28(27)}$$

$$= \frac{1148588 - 1075369}{756}$$

$$= \frac{73219}{756}$$

$$= 96.85$$

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_x^2} \right\}$$

$$= \frac{60}{60-1} \left[1 - \frac{13.67}{96.85} \right]$$

$$= \frac{60}{59} [1 - 0.14]$$

$$= 1.02 [0.86]$$

$$= 0.88$$

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ปู้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.88

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
		1	2	3	4	5		
1.	ความถูกต้องของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2.	การออกเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3.	ความคล่องแคล่วในการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4.	การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

จากตารางที่ 22 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่าแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด 4 ข้อ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 23 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของเกณฑ์การประเมินของแบบวัด
ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1	ความถูกต้องของเนื้อหา	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2	การออกเสียง	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	ความคล่องแคล่วในการพูด	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4	การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย		5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแบบวัดทักษะ
การสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมาก
ที่สุด ($\bar{X} = 5.00, SD = 0.00$)

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 24 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.86
2	0.57
3	0.86
4	0.71

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .57-.86

ตารางที่ 25 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักเรียน คนที่	ข้อที่				x	x^2
	1	2	3	4		
1	3	2	2	2	9	81
2	2	2	2	2	8	64
3	2	2	2	2	8	64
4	3	3	3	2	11	121
5	2	2	2	2	8	64
6	2	2	2	2	8	64
7	3	3	3	3	12	144
8	2	2	2	2	8	64
9	2	2	2	2	8	64
10	3	2	2	2	9	81
11	3	3	3	3	12	144
12	3	2	2	2	9	81
13	2	3	2	2	9	81
14	2	2	2	2	8	64
15	2	2	1	1	6	36
16	3	3	4	3	13	169
17	3	2	3	3	11	121
18	2	2	3	2	9	81
19	2	2	2	2	8	64
20	3	3	3	3	12	144
21	3	2	3	3	11	121
22	3	2	2	2	9	81

ตารางที่ 25 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	ข้อที่				x	x^2
	1	2	3	4		
23	2	2	1	1	6	36
24	3	3	3	3	12	144
25	3	2	2	2	9	81
26	3	3	2	2	10	100
27	3	3	4	3	13	169
28	3	3	2	2	10	100
					$\sum X = 266$	$\sum X^2 = 2628$

คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

$$s_t^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{28(2628) - (266)^2}{28(27)}$$

$$= \frac{73584 - 70756}{756}$$

$$= \frac{2828}{756}$$

$$= 3.74$$

ค่าความแปรปรวนของคะแนนจากแบบสอบถามแต่ละข้อ

$$s_i^2 = 0.25 + 0.24 + 0.53 + 0.32$$

$$= 1.35$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ใช้สูตรของครอนบาค

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

$$= \frac{4}{3} \left[1 - \frac{1.25}{3.74} \right]$$

$$= 1.33 [1 - 0.36]$$

$$= 1.33 [0.64]$$

$$= 0.85$$

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.85

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 26 การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นใน การเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมาก ยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วม กิจกรรมในช่วงโมงเรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูด ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5.	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวที่จะพูด ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องเรียน วิชาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7.	ข้าพเจ้าได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการ ฟัง-พูดมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า บรรยากาศใน การเรียนผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9.	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่น ช่วยพัฒนาความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
		1	2	3	4	5		
10.	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11.	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12.	ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13.	ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14.	ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูนำมาใช้แปลกใหม่และน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

จากตารางที่ 26 ผลการประเมินความสอดคล้องของของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่าแบบวัดเจตคติทั้งหมด 15 ข้อ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 27 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.50
2	0.71
3	0.71
4	0.79
5	0.36
6	0.43
7	0.21
8	0.50
9	0.29
10	0.57
11	0.43
12	0.86
13	0.21
14	0.86
15	0.86

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชา
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21-.86

ตารางที่ 28 แสดงค่า $\sum X$, $\sum X^2$ ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของ
นักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นักเรียน คนที่	ข้อที่															x	x^2
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
1	4	4	4	4	4	5	5	5	4	5	4	4	4	5	5	61	3721
2	5	5	5	5	5	5	4	4	5	4	5	5	5	4	5	66	4356
3	3	5	4	3	3	5	4	5	4	3	4	3	4	4	3	54	2916
4	5	4	5	5	5	4	5	5	5	5	4	5	5	5	5	67	4489
5	4	3	3	4	4	3	4	3	4	4	4	4	4	3	4	51	2601
6	5	5	3	4	5	4	4	5	4	5	4	5	4	5	5	62	3844
7	4	3	4	3	4	4	3	5	5	5	5	5	5	4	4	59	3481
8	5	4	5	4	3	4	5	4	5	4	4	4	5	5	5	61	3721
9	4	5	5	5	4	4	5	5	3	5	5	5	4	5	5	64	4096
10	3	4	5	4	5	5	4	3	3	4	4	3	3	3	4	53	2809
11	5	5	5	5	5	4	4	5	5	4	5	5	3	4	5	64	4096
12	5	4	4	4	4	5	4	5	4	5	5	5	4	3	5	61	3721
13	4	5	5	4	4	4	5	4	5	4	5	4	4	5	5	62	3844
14	5	3	4	4	4	5	5	4	4	5	3	4	5	5	4	60	3600
15	4	4	3	3	4	4	4	4	4	4	4	3	4	4	4	53	2809
16	4	4	4	5	4	5	3	5	5	5	4	4	5	5	4	62	3844
17	5	5	3	5	5	4	4	5	4	4	3	2	4	3	3	56	3136
18	4	3	4	4	4	3	4	4	4	4	4	4	4	3	4	53	2809
19	4	4	4	5	3	5	5	5	5	4	5	5	5	3	4	62	3844
20	5	5	5	4	5	5	4	4	3	5	4	5	4	5	5	63	3969
21	4	4	5	5	5	5	5	4	4	4	5	4	5	4	5	63	3969
22	5	5	4	3	4	4	5	4	4	5	4	3	4	5	5	59	3481
23	4	5	5	4	3	5	5	5	4	5	4	5	5	4	4	63	3969

ตารางที่ 28 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	ข้อที่															x	x^2
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
24	5	3	4	3	4	4	4	4	4	4	4	5	4	4	4	56	3136
25	4	4	5	3	4	4	5	5	4	4	5	4	5	4	5	60	3600
26	3	4	4	4	3	3	4	4	3	4	3	4	4	3	4	50	2500
27	5	5	4	4	4	4	4	5	4	5	4	5	4	5	5	62	3844
28	4	4	3	3	4	4	4	3	4	3	4	4	3	4	4	51	2601
																$\sum X = 1,658$	$\sum X^2 = 98,806$

คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

$$S_t^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{28(98806) - (1658)^2}{28(27)}$$

$$= \frac{2766568 - 2748964}{756}$$

$$= \frac{17604}{756}$$

$$= 23.29$$

ค่าความแปรปรวนของคะแนนจากแบบสอบถามแต่ละข้อ

$$S_i^2 = 0.45 + 0.54 + 0.54 + 0.55 + 0.47 + 0.43 + 0.37 + 0.47$$

$$+ 0.42 + 0.39 + 0.40 + 0.69 + 0.42 + 0.65 + 0.40$$

$$= 7.20$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ใช้สูตรของครอนบาค

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

$$= \frac{15}{14} \left[1 - \frac{7.20}{23.29} \right]$$

$$= 1.07 [1 - 0.31]$$

$$= 1.07 [0.69]$$

$$= 0.74$$

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.74

ผลคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 29 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษป้อนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	15	21	22	20	23
2	22	30	23	12	19
3	10	17	24	24	30
4	20	25	25	13	16
5	18	26	26	11	19
6	23	25	27	14	20
7	19	29	28	16	20
8	15	21	29	26	34
9	12	19			
10	21	31			
11	19	27			
12	15	18			
13	17	24			
14	29	36			
15	28	34			
16	11	20			
17	15	28			
18	26	33			
19	14	19			
20	21	25			
21	16	21			

$\bar{X}_{\text{ก่อนเรียน}} = 18.00$ คะแนน, $SD_{\text{ก่อนเรียน}} = 5.31$
 $\bar{X}_{\text{หลังเรียน}} = 24.48$ คะแนน, $SD_{\text{หลังเรียน}} = 5.74$

ตารางที่ 31 คะแนนวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	5	10	22	8	14
2	8	14	23	5	10
3	5	10	24	9	15
4	8	14	25	5	10
5	8	13	26	5	11
6	9	14	27	5	10
7	8	14	28	5	12
8	5	13	29	8	15
9	5	10			
10	9	14			
11	8	15			
12	5	10			
13	8	13			
14	10	15			
15	10	15			
16	5	11			
17	8	14			
18	9	15			
19	5	10			
20	8	13			
21	5	11			

$\bar{X}_{\text{ก่อนเรียน}} = 6.93$ คะแนน, $SD_{\text{ก่อนเรียน}} = 1.85$
 $\bar{X}_{\text{หลังเรียน}} = 12.59$ คะแนน, $SD_{\text{หลังเรียน}} = 1.99$

The logo of Burapha University is a large, circular emblem in the background. It features a central five-pointed star with a smaller star inside it. The Thai text 'มหาวิทยาลัยบูรพา' is written along the top inner edge of the circle, and the English text 'BURAPHA UNIVERSITY' is written along the bottom inner edge. The entire logo is rendered in a light yellow or gold color.

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	ชื่อหน่วย การเดินทาง	เรื่อง การเดินทาง
รายวิชา ภาษาญี่ปุ่น	รหัสวิชา ญ23201	จำนวน 3 คาบ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2565
ผู้สอน นางสาวณิชา โสภณ		

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟัง และอ่าน

ต 1.3 ม.3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

ต 4.1 ม.3/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม

สาระสำคัญ

การรู้และเข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะที่ใช้เดินทาง ไวยากรณ์ในการใช้ถาม-ตอบ ตำแหน่ง เป็นการให้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ช่วยในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายการเดินทางด้วยยานพาหนะตามที่กำหนด โดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายสถานที่ที่มีการเดินทางไปตามที่กำหนด โดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง

5. นักเรียนสามารถเขียนอธิบายสถานที่ที่มีการเดินทางไปและยานพาหนะที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการแก้ปัญหา

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน
4. มีจิตสาธารณะ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

ชั่วโมงที่ 1

1. ขั้นนำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ (10 นาที)

1. ครูชี้แจงและแจ้งให้นักเรียนทราบถึงวิธีการสอนและการวัดผลประเมินผล
2. ครูนำเสนอสถานการณ์การเดินทาง โดยใช้บัตรภาพพาหนะ และถามนักเรียนว่า

นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนกันอย่างไร ให้นักเรียนช่วยกันตอบ

2. ขั้นการเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา (30 นาที)

1. ครูแจกใบความรู้เรื่อง การเดินทาง ให้นักเรียนช่วยกันอ่านคำศัพท์และแปลความหมาย
2. ครูอธิบายไวยากรณ์และยกตัวอย่างประโยค โดยใช้แถบประโยค
3. ครูแจกรูปภาพแผนที่ให้นักเรียน ยกตัวอย่างบทสนทนาที่ใช้ในสถานการณ์ โดยการอ่าน

ออกเสียงและบอกความหมาย

4. ครูแจกใบงานเรื่อง การเดินทาง จับคู่ให้นักเรียนให้ช่วยกันเขียนประโยคตามรูปภาพที่

กำหนด และช่วยกันฝึกบทสนทนาตามประโยคในใบงาน

3. ขั้นเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ (10 นาที)

1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 คน แบบคละความสามารถ เก่ง ปาน กลาง อ่อน

2. ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรสถานการณ์เรื่อง การเดินทาง กลุ่มละ 2 ใบ
3. ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่จับได้ ทั้ง 2 สถานการณ์
4. ให้นักเรียนแบ่งหน้าที่และฝึกซ้อมตามสถานการณ์สมมติที่กลุ่มของตนเองแต่ง

ชั่วโมงที่ 2

4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ (5 นาที)

1. กำหนดให้นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์ โดยการจดบันทึกและแจ้งเกณฑ์การให้คะแนน
2. แจกกระดาษให้นักเรียนทุกคนเขียนแสดงความคิดเห็น ของเพื่อนทุกกลุ่มยกเว้นกลุ่มตนเอง

5. ขั้นการแสดงบทบาท (45 นาที)

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจับสลาก เพื่อเป็นการกำหนดลำดับการแสดงของแต่ละกลุ่ม
2. นักเรียนดำเนินการแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่กลุ่มตนเองแต่งบทสนทนาไว้ตามลำดับที่กลุ่มตนเองจับสลากได้
3. ครูประเมินผลการแสดงบทบาทสมมติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชั่วโมงที่ 3

5. ขั้นการแสดงบทบาท(ต่อ) (30 นาที)

1. แจ้งเกณฑ์การให้คะแนนอีกครั้ง
2. ให้นักเรียนดำเนินการแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่กลุ่มตนเองแต่งบทสนทนาไว้ตามลำดับที่กลุ่มตนเองจับสลากได้
3. ครูประเมินผลการแสดงบทบาทสมมติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

6. ขั้นอภิปรายและสรุปความรู้ (20 นาที)

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนแต่ละกลุ่ม
2. ครูสรุปไวยากรณ์และสำนวนที่ใช้ในการเดินทางอีกครั้ง

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. บัตรภาพพาหนะ
2. ใบความรู้เรื่อง การเดินทาง

3. แถบประโยค
4. รูปภาพแผนที่
5. ใบงานเรื่อง การเดินทาง
6. บัตรสถานการณ์เรื่อง การเดินทาง

การวัดและประเมินผล

รายการวัด	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์
1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะได้อย่างถูกต้อง	- ตรวจสอบแบบทดสอบหลังเรียน	-แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน	-นักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนร้อยละ 60
2. นักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ได้อย่างถูกต้อง	- ตรวจสอบแบบทดสอบหลังเรียน	-แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน	-นักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป
3. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายการเดินทางด้วยยานพาหนะตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	- ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ	-แบบวัดทักษะการสื่อสาร	-นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับพอใช้ขึ้นไป
4. นักเรียนสามารถถาม-อธิบายสถานที่ที่มีการเดินทางไปตามที่กำหนดโดยมีการสนทนาโต้ตอบกันด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้อง	- ประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติ	-แบบวัดทักษะการสื่อสาร	-นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับพอใช้ขึ้นไป
5. นักเรียนสามารถเขียนอธิบายสถานที่ที่มีการเดินทางไปและยานพาหนะที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง	- ประเมินจากการตรวจใบงาน	- ใบงานเรื่องการเดินทาง	-นักเรียนสามารถทำใบงานได้อย่างถูกต้อง ร้อยละ 70

ตัวอย่าง บัตรภาพพาหนะ

รูปภาพแผนที่

ใบความรู้ เรื่อง การเดินทาง

คำศัพท์(สถานที่)

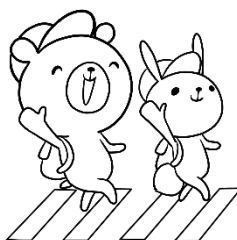
คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
デパート	ห้างสรรพสินค้า	がっこう	โรงเรียน
こうえん	สวนสาธารณะ	やおや	ร้านขายผัก
パンや	ร้านขายขนมปัง	さかなや	ร้านขายปลา
ほんや	ร้านหนังสือ	はなや	ร้านดอกไม้
ゆうびんきやく	ไปรษณีย์	としよかん	หอสมุด
びょういん	โรงพยาบาล	スーパー	ร้านสะดวกซื้อ
えき	สถานีรถไฟ	ホテル	โรงแรม
どうぶつえん	สวนสัตว์	おてら	วัด

คำศัพท์(ยานพาหนะ)

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
バス	รถเมล์	タクシー	รถแท็กซี่
バイク	จักรยานยนต์	じてんしゃ	จักรยาน
くるま	รถยนต์	バイクタクシー	มอเตอร์ไซด์รับจ้าง
でんしゃ	รถไฟ	あるいて	เดิน

คำศัพท์(ตำแหน่ง)

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
きた	ทิศเหนือ	ひだり	ข้างซ้าย
みなみ	ทิศใต้	みぎ	ข้างขวา
ひがし	ทิศตะวันออก	まえ	ข้างหน้า
にし	ทิศตะวันตก	なか	ข้างใน
うえ	ข้างบน	そと	ข้างนอก
した	ข้างล่าง	あいだ	ระหว่าง
となり	ข้างเคียง ติดกับ	うしろ	ข้างหลัง

คำถาม-ตอบ

สถานที่₁は どこに ありますか。 สถานที่ อยู่ที่ไหน
ซูเปอร์は どこに ありますか。 ร้านสะดวกซื้อ อยู่ที่ไหน

สถานที่₁は สถานที่₂の 隣に あります。 สถานที่ อยู่ตรง/อยู่ที่....
ซูเปอร์は ホテルのとなり に あります。 ร้านสะดวกซื้อ อยู่ข้างโรงแรม

どうやって いきますか。 ไปอย่างไร

ยานพาหนะで いきます。 ไปโดย...
くるまで いきます。 ไปโดยรถยนต์

บทสนทนา

A: B さん、ซูเปอร์を していますか。どこに ありますか。

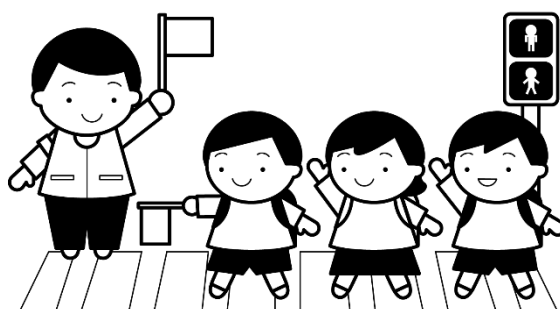
B: はい、しています。ホテルのとなりに あります。

A: ซูเปอร์へ いったことが ありますか。

B: はい、あります。

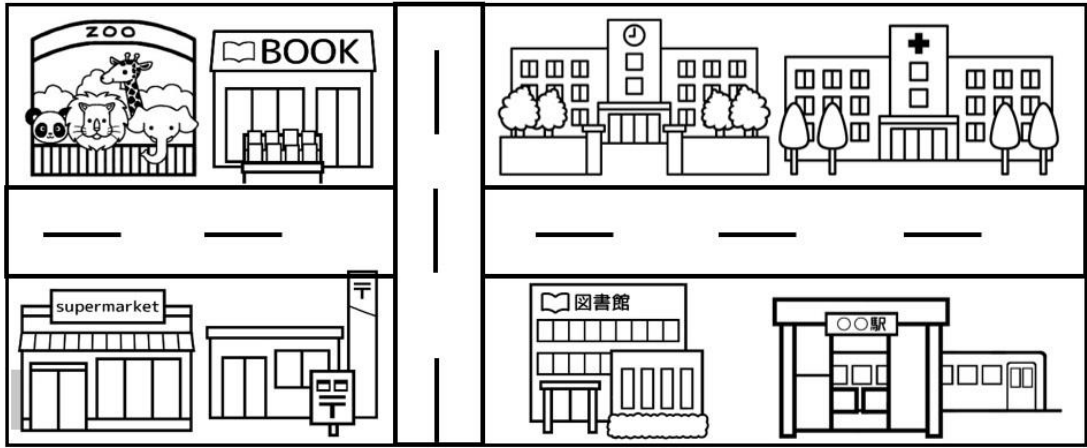
A: どうやって いきますか。

B: くるまで いきます。

ใบงานเรื่อง การเดินทาง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมคำตอบในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. としょかんは どこに ありますか。

ตอบ _____。

2. スーパーは どこに ありますか。

ตอบ _____。

3. がっこうは _____。

ตอบ _____。

4. ほんやは _____。

ตอบ _____。

5. えきは _____。

ตอบ _____。

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

.....

คำชี้แจง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ดังนี้

1. くるま แปลว่าอะไร

1. รถยนต์	2. รถไฟ	3. จักรยาน	4. จักรยานยนต์

2. びょういん แปลว่าอะไร

1. โรงแรม	2. โรงเรียน	3. โรงพยาบาล	4. สวนสาธารณะ

3. よんせん แปลว่าอะไร

1. 2000	2. 4000	3. 6000	4. 8000

4. ほん แปลว่าอะไร

1. 600	2. 800	3. 6000	4. 8000

5. かばん แปลว่าอะไร

1. กระเป๋า	2. นาฬิกา	3. รองเท้า	4. แว่นตา

6. とけい แปลว่าอะไร

1. กระเป๋า	2. นาฬิกา	3. เนคไท	4. กระโปรง

7. テレビを みました。แปลว่าอะไร

1. ดูโทรทัศน์	2. อ่านหนังสือนิยาย	3. เล่นฟุตบอล	4. ไปทะเล

8. うみへ 行きました。แปลว่าอะไร

1. ไปห้าง	2. อ่านหนังสือการ์ตูน	3. ดูโทรทัศน์	4. ไปทะเล

9. เคน ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร

1. あるいて	2. バイク	3. でんしゃ	4. バス

10. ไปรษณีย์ ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร
 1. ゆうびんきやく   2. としょかん   3. こうえん   4. えき
11. หนึ่งในหมื่น ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร
 1. じゅう   2. ひゃく   3. せん   4. いちまん
12. รองเท้า ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร
 1. ぼうし   2. はな   3. くつ   4. スカート
13. ชื่อของ ภาษาญี่ปุ่นคืออะไร
 1. デパートへ いきました。   2. ぎっしを よみました。
 3. かいものを しました。   4. サッカーを しました。
14. びょういんへ _____で いきます。
 1. くるま   2. とり   3. さかな   4. ちち
15. _____へ バスで いきます。
 1. くるま   2. はなや   3. いぬ   4. はは
16. とけいは _____ パーツです。
 1. にほん   2. にひゃく   3. いくら   4. ちゅうこく
17. これは _____のくるまです。
 1. にほん   2. にひゃく   3. どこ   4. いくら
18. _____なネクタイです。
 1. かわいい   2. かつこいい   3. いい   4. きれい
19. クリスマスに _____に かばんを もらいましたか。
 1. かわいい   2. とけい   3. はは   4. スカート
20. やすみに _____を よみました。。
 1. やま   2. まんが   3. テニス   4. テレビ

21. スーパー _____ ★ _____。
1. いきます   2. へ   3. で   4. でんしゃ
22. この _____ ★ _____ か。
1. いくら   2. は   3. ワイン   4. です
23. これは _____ ★ _____ か。
1. です   2. ネクタイ   3. の   4. どこ
24. たんじょうびに _____ ★ _____。
1. もらいました   2. を   3. かばん   4. かわいい
25. _____ ★ _____ もらいましたか。
1. を   2. に   3. かばん   4. だれ
26. やすみに _____ ★ _____。
1. なに   2. か   3. を   4. しました
27. _____ ★ _____ 行きましたか。
1. と   2. だれ   3. へ   4. ゆうえんち
28. やすみに _____ ★ _____ を _____。
1. ちち   2. かいもの   3. と   4. しました
29. がっこうへ _____ で 行きますか。
1. どこ   2. いつ   3. だれ   4. なに
30. やすみに こうえん _____ 行きます。
1. に   2. へ   3. で   4. と
31. はなは _____ ですか。
1. どこ   2. いくら   3. だれ   4. なに

32. これは _____ のカメラですか。

1. どこ   2. いくら   3. だれ   4. なに

33. これは かんこく _____ けいたいのでわです。

1. へ   2. を   3. の   4. が

34. たんじょうびに きれい _____ とけいを もらいました。

1. に   2. は   3. の   4. な

35. _____ に シャツを もらいましたか。

1. どこ   2. いくら   3. だれ   4. なに

36. バレンタインデーに あに _____ はなを もらいました。

1. に   2. は   3. の   4. な

37. やすみに _____ を しましたか。

1. どこ   2. いつ   3. だれ   4. なに

38. やすみに _____ と デパートへ 行きましたか。

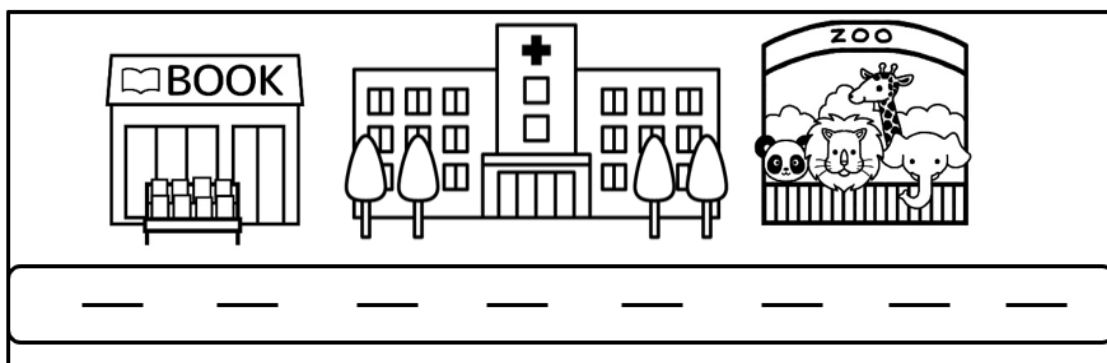
1. どこ   2. いつ   3. だれ   4. なに

39. やすみに はは _____ えいがを みました。

1. と   2. を   3. に   4. は

40. จากรูปภาพข้อใดผิด

1. หอนยหะ ะบะยออินนหะหะดะริหะ ะหะริหะหะหะ.
2. ะบะยออินนหะ ะดอหะบะหะหะหะนหะหะหะมิหะหะหะหะ ะหะริหะหะหะ.
3. ะดอหะบะหะหะหะนหะ.
4. ะบะยออินนหะ ะดอหะบะหะหะหะนหะ.

BURAPHA UNIVERSITY

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

.....

ข้อ	เฉลย	ข้อ	เฉลย
1	1	21	4
2	3	22	1
3	2	23	3
4	4	24	4
5	1	25	2
6	2	26	1
7	1	27	2
8	4	28	1
9	1	29	4
10	1	30	2
11	4	31	2
12	3	32	1
13	3	33	3
14	1	34	4
15	2	35	3
16	2	36	1
17	1	37	4
18	4	38	3
19	3	39	1
20	2	40	2

เกณฑ์การให้คะแนน

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน			
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้(2)	ปรับปรุง(1)
ความถูกต้องของเนื้อหา	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ถูกต้อง ทุกประโยค	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ ถูกต้องเป็น บางส่วน	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมายตรง กับเนื้อหาและ ไวยากรณ์ไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่
การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียง เน้นหนัก คำ/ประโยคได้ สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์ประโยค ได้ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียงเน้นหนัก คำ/ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการออก เสียง แต่ส่วน ใหญ่ขาดการ ออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคไม่ ถูกต้องทำให้ สื่อสารไม่ได้
ความคล่องแคล่วในการ พูด	พูดต่อเนื่องไม่ ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ดี	พูดตะกุกตะกัก บ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้
การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์ แต่ ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	พูดได้น้อยมาก

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 16 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 13 - 16 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับดีมาก

ช่วงคะแนน 9 - 12 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับดี

ช่วงคะแนน 5 - 8 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับพอใช้

ช่วงคะแนน 0 - 4 หมายความว่า มีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับต้องปรับปรุง

ตัวอย่างบัตรสถานการณ์เรื่อง การเดินทาง

ホテルへ いきます。
でんしゃで いきます。

おてらへ いきます。
じてんしゃで いきます。

やおやへ いきます。
バイクで いきます。

パンやへ いきます。
くるまで いきます。

びょういんへ いきます。
タクシーで いきます。

がっこうへ いきます。
バイクタクシーで いきます。

デパートへ いきます。
バスで いきます。

こうえんへ いきます。
あるいて いきます。

ゆうびんきやくへ いきます。
くるまで いきます。

はなやへ いきます。
じてんしゃで いきます。

としょかんへ いきます。
でんしゃで いきます。

ほんやへ いきます。
あるいて いきます。

ตัวอย่างบัตรสถานการณ์เรื่อง การซื้อของ

<p>ワイン イギリス</p>	<p>かぼん タイ</p>
<p>くるま にほん</p>	<p>カメラ かんこく</p>
<p>ネクタイ ちゆうこく</p>	<p>コンピューター アメリカ</p>
<p>かぼん にほん</p>	<p>ワイン ドイツ</p>
<p>カメラ ブラジル</p>	<p>くるま イタリア</p>
<p>コンピューター イギリス</p>	<p>ネクタイ フランス</p>

ตัวอย่างบัตรสถานการณ์เรื่อง ของขวัญ

<p>クリスマス おとうと/あに きれい</p>	<p>たんじょうび シャツ/かぼん かわいい</p>
<p>バレンタインデー ちち/あね すてき</p>	<p>がんじつ ネクタイ/とけい かっこいい</p>
<p>クリスマス いもうと/はは かわいい</p>	<p>たんじょうび くつ/ぼうし きれい</p>
<p>バレンタインデー あに/ともだち かっこいい</p>	<p>がんじつ めがね/はな すてき</p>
<p>がんじつ はは/あに きれい</p>	<p>バレンタインデー かぼん/スカート かわいい</p>
<p>たんじょうび ともだち/ちち すてき</p>	<p>クリスマス ぼうし/Tシャツ かっこいい</p>

ตัวอย่างบัตรสถานการณ์เรื่อง วันหยุด

あね/しょうせつ
ともだち/サッカー

あに/テレビ
かぞく/おてら

ちち/バドミントン
ひとり/まんが

はは/かいもの
ともだち/ゆうえんち

いもうと/デパート
おとうと/バレーボール

ひとり/どうぶつえん
かぞく/たっきゅう

おとうと/まんが
かぞく/やま

ともだち/サッカー
いもうと/えいが

いもうと/ぎっし
ちち/かいもの

かぞく/うみ
おとうと/バスケットボール

はは/テレビ
あね/まんが

ひとり/デパート
ちち/たっきゅう

แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง: แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น มีทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ ให้นักเรียนพิจารณาในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเห็นของนักเรียน

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 4 หมายถึง เห็นด้วย
 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ความคิดเห็นของนักเรียน	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น					
2. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น					
3. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงโมงเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น					
4. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น					
6. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น					
7. ข้าพเจ้าได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง-พูดมากขึ้น					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิม					
9. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
10. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก					
11. ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น					

13. ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวัน					
14. ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูนำมาใช้ แปลกใหม่และน่าสนใจ					
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น					

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวณิชา โสภณ
วัน เดือน ปี เกิด	14 เมษายน พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด	จังหวัดระยอง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	18/28 ซ.ร่วมพัฒนา ต.มาบตาพุด อ.เมือง จ.ระยอง 21150
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2561 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาญี่ปุ่น) มหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. 2565 การศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยบูรพา

